

TAMPEREEN YLIOPISTO

Maria Alaoja

LAPSIIN KOHDISTUVA SEKSUAALINEN KIINNOSTUS
KOKIJOIDEN KUVAUKSISSA

Sosiaalipsykologian pro gradu -tutkielma

Huhtikuu 2017

TAMPEREEN YLIOPISTO

Yhteiskuntatieteiden tiedekunta

ALAOJA, MARIA: Lapsiin kohdistuva seksuaalinen kiinnostus kokijoiden kuvauksissa

Pro gradu -tutkielma, 78 sivua

Yhteiskuntatutkimuksen tutkinto-ohjelma / Sosiaalipsykologia

Huhtikuu 2017

Pro gradu -tutkielma tarkastelee, kuinka itse itsensä pedofiileiksi määrittelevät henkilöt kuvaavat kokemuksiaan. Tutkimuksessa selvitetään myös millaisia selviytymiskeinoja ja voimavaroja henkilöt käyttävät pidättäytyäkseen lasten seksuaaliselta kaltoinkohtelulta, ja selviytyäkseen elämästään tämän sosiaalisesti ja yhteiskunnallisesti ongelmallisen seksuaalisen suuntautumisen kanssa.

Tutkimuksen aineistona on neljän pedofiilisesti suuntautuneen henkilön internetin vertaistukeen perustuvalla keskustelufoorumilla kirjoittama teksti, jossa henkilö ensimmäistä kertaa esittäytyy ryhmälle pedofiilina, ja yhden pedofiilisesti suuntautuneen henkilön blogikirjoitus. Kirjoituksissa pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt jakavat kokemuksiaan siitä, miten pedofilia heidän elämäänsä vaikuttaa. Tutkimusmenetelmänä on aineistolähtöinen sisällönanalyysimenetelmä.

Tutkimuksen tuloksista käy ilmi, kuinka pedofilian kokemusta leimaa voimakas itseinhon ja häpeän tunne, joka pahimmillaan toimii sosiaalisesti lamauttavana tekijänä, joka estää avun ja tuen hakemisen. Aineiston henkilöt ovat kehittäneet itselleen moninaisia toimintamalleja selviytyäkseen raskaan kokemuksen kanssa. Ilman asianmukaista ammatillista keskusteluapua- ja neuvontaa osa näistä toimintamalleista voi olla vahingollisia henkilölle itselleen ja lisätä riskiä toteuttaa lapsiin kohdistuvia seksuaalirikoksia. Tuloksissa korostuu kuinka suuri merkitys lapsiin kohdistuvan seksuaalirikollisuuden ehkäisyn kannalta on sillä, että pedofiilisesti suuntautuneille henkilöille on tarjolla ennaltaehkäisevää matalan kynnyksen apua.

Sisällysluettelo

1. Johdanto.....	1
1.1 Tutkielman terminologiset valinnat.....	3
1.1.1 Seksuaalinen kaltoinkohtelu vs. seksuaalinen hyväksikäyttö.....	4
1.1.2 Pedofiilisesti suuntautunut henkilö vs. Pedofiili.....	4
1.2 Tutkimusaiheen kuvaus.....	5
1.2.1 Tutkimuksen aihe, tavoite ja tiedonintressi.....	5
1.2.2 Tutkimuskysymykset ja aiheen rajaukset.....	8
1.3 Tutkimuksen rakenne.....	9
2. Pedofilia – lapsikohteinen seksuaalihäiriö.....	10
2.1 Määritelmä ja yleisyys.....	10
2.2 Pedofilian yhteys lapsiin kohdistuvaan seksuaalirikollisuuteen.....	13
2.3 Pedofilia yhteiskunnallisessa keskustelussa ja tieteellisen tutkimuksen kohteena.....	15
2.4 Pedofiliaan liitettävät stigmat ja niiden vaikutukset.....	17
2.5 Riskitekijät, selviytymiskeinot ja voimavarat.....	19
2.6 Avun saaminen on vaikeaa.....	19
2.6.1 Auttavat tahot – tilanne Suomessa keväällä 2017.....	20
2.6.2 Terveystieteiden ammattilaisten asenteet ja riittämättömät valmiudet.....	21
3. Aineisto ja menetelmät.....	23
3.1 Aineisto.....	23
3.1.1 Aineiston luotettavuuden arviointi.....	24
3.1.2 Internetaineistojen käyttöön liittyvät eettiset kysymykset.....	26
3.2 Sisällönanalyysi.....	27
3.2.1 Menetelmän arviointi.....	28
3.2.2 Menetelmän käyttöön liittyvät eettiset kysymykset.....	29
4. Analyysi ja tulokset.....	31
4.1 Miken tarina.....	31

4.2 Jackin tarina.....	39
4.3 Johnin tarina.....	42
4.4 Erikin tarina.....	50
4.5 Adamin tarina.....	55
4.6 Pedofilia kokemuksena.....	57
4.7 Selviytymiskeinot.....	57
4.7.1 Positiiviset selviytymiskeinot.....	58
4.7.2 Negatiiviset selviytymiskeinot.....	60
4.7.3 Ristiriitaiset selviytymiskeinot.....	63
5. Pohdinta.....	65
5.1 Tulosten yhteenveto.....	65
5.3 Tulosten luotettavuuden arviointi.....	66
5.4 Yhteiskunnallisten vaikutusten arviointi.....	67
5.5 Minuun tutkijana henkilökohtaisesti kohdistuvien vaikutusten arviointi.....	69
5.6 Mahdolliset jatkotutkimukset.....	70
Viiteluettelo.....	72

1. Johdanto

Pro gradu -tutkielmassani tarkastelen pedofiliaa eli lapsiin kohdistuvaa seksuaalista ja romanttista kiinnostusta kokijoiden kertomana sisällönanalyysimenetelmää käyttäen. Tarkastelun kohteena on kuinka pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt itse kuvaavat seksuaalista suuntautumistansa, ja millaisia itsesäätelyn keinoja ja voimavaroja heillä on käytössään seksuaalirikoksista pidättäytymiseen, ja seksuaalisen suuntautumisen kanssa elämiseen. Tutkimuksessani tarkastelen pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden kirjoittamia tekstejä, joissa he kertovat muille olevansa *pedofiileja* [sic] seksuaalisiin parafilioihin keskittyneellä vertaistukipalstalla muille jäsenille. Yksi aineistoni teksteistä on pedofiiliksi esittäytyvän henkilön blogiteksti, jossa hän kertoo kokemuksistaan elämästään pedofilian kanssa. Tutkimuksena tarkoituksena on löytää merkityksiä, joita pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt itse kokemukselleen antavat: kuinka he itse sanoittavat ja tulkitsevat omaa seksuaalisuuttaan.

Pedofiliasta on olemassa vielä verrattaen vähän suomalaista tai kansainvälistä tutkimusta, jossa ilmiötä tarkastellaan kokijoiden näkökulmasta. Pedofiliaan liittyy paljon ennakko-olettamuksia, ja ilmiön kohtaaminen voi synnyttää voimakkaita negatiivisia tunnereaktioita. Vaikka Suomessa sosiaali- ja terveydenhuollon alan ammattilaisten koulutukseen nykyään kuuluu seksuaalisuuteen ja seksuaalisuuteen liittyvien asioiden puheeksi ottoon liittyviä opintoja, on alan ammattilaisten silti vaikeaa kohdata työssään pedofiilisesti suuntautuneita asiakkaita (ks. Alanko, Häikiö, Jahnke & Santtila 2015; Jahnke, Philipp & Hoyer 2015). Yksi tutkimukseni tavoitteista onkin tuottaa pedofiliasta kokemusperäistä tietoa, joka voi auttaa neuvonta- ja terapiatyössä työskenteleviä ammattilaisia ymmärtämään ilmiötä paremmin. Tavoitteena on, että pedofiliasta on saatavilla entistä enemmän monipuolista tietoa sosiaali- ja terveydenhuollonalan ammattilaisten käyttöön, ja että ilmiön moniulotteisen ymmärryksen kautta pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden

saataville tuotetaan entistä laadukkaampia tuki- ja neuvontapalveluita.

Pedofilia rinnastetaan usein väärin tarkoittamaan synonyymia lapsen seksuaaliselle kaltoinkohtelulle, ja puhuttaessa lapsiin kohdistuvien seksuaalirikosten tekijöistä nimetään heidät yleensä muitta mutkitta pedofiileiksi. Tätä rinnastamista käytetään kyseenalaistamatta ja sujuvasti sekä uutisissa, lehtien artikkeleissa ja mielipidekirjoituksissa, joista ne helposti sulautuvat osaksi arkipuhetta ja ajattelua.

Esimerkkinä seuraava uutisartikkeli, joka on julkaistu Helsingin Sanomissa 31.3.2017. Artikkelissa kerrotaan, kuinka poliisi on pidättänyt epäiltyjä pedofiileja Espanjassa. On häiritsevää että otsikossa ei mainita poliisien pidättäneen seksuaalirikoksiin syyllistyneitä henkilöitä, vaan se leimaa kaikki pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt kyseenalaistamatta rikollisiksi:

Poliisi on ottanut kiinni yli sata epäiltyä pedofiilia Espanjassa viime aikoina – joukossa niin opiskelijoita kuin juristikin. Espanjan poliisi on ottanut kiinni yli 100 epäiltyä pedofiilia viime syyskuun jälkeen, poliisi ilmoitti perjantaina.
(<http://www.hs.fi/ulkomaat/art-2000005151487.html>, luettu 4.4.2017)

Tosiasiaa pedofilia ilmiönä on paljon laaja-alaisempi ihmisyyden, seksuaalisuuden ja identiteetin ilmestymismuoto. Pedofilia määritellään ensisijaisesti lapsiin kohdistuvaksi seksuaaliseksi mielenkiinnoksi (Blanchard 2010; Huttunen 2015; Hall & Hall 2007). Pedofilia kuvaa mieltymystä - ei toimintaa. Pedofilia itsessään ei ole yhtä kuin lapsiin kohdistuva seksuaalirikollisuus - vaikkakin se on yksi erittäin vakavasti otettava lapsiin kohdistuvan seksuaalirikollisuuden *riskitekijä*. Niin kauan kuin pedofilia nähdään ainoastaan yhtenä seksuaalirikollisuuden ilmenemismuotona, ja pyritään ilmiöön reagoimaan ainoastaan oikeuslaitoksen jakamien rangaistusmenettelyiden kautta, ei ennaltaehkäisevien interventioiden ja auttavien menetelmien kehittämistä ja täytäntöönpanoa tueta riittävästi.

Kaikki lapsiin kohdistuvat seksuaalirikokset eivät ole luonteeltaan pedofiilisten motivaatioiden leimaamia. Tutkimusten mukaan noin puolet lapsiin kohdistuneista

seksuaalirikoksista on henkilöiden tekemiä, jotka eivät täytä pedofilian diagnostisia määritelmiä, eivätkä tunne seksuaalisia ja romanttisia tunteita lapsia kohtaan. Silti on tärkeää tiedostaa, että pedofilian kanssa elämiseen voi sisältyä inhimillinen riski langeta seksuaaliseen houkutukseen, erityisesti silloin mikäli vertaistukiryhmiä, auttavia neuvontapalveluita, keskustelumahdollisuuksia tai ennaltaehkäisyyn perustuvia interventioita ei ole tarjolla. (Strassberg 2012; Beier 1998; Jahnke, Schmidt, Geradt & Hoyer 2015.)

Tutkimukseni kohteena ovat pedofilisia tunteita tuntevien ihmisten henkilökohtaiset kokemusmaailmat. Koska tutkimukseni keskiössä on yksilöitä, jotka ryhmänä usein virheellisesti arkipuheessa rinnastetaan rikollisiin, on ymmärrettävää että lukijoissa voi herätä voimakkaita negatiivisia tunnereaktioita. On mahdollista, että tutkimukseni voi synnyttää tarkoituksenhakuisesti virheellisesti muotoiltuja tulkintoja tutkimukseni sisällöstä. Tämän vuoksi koen tärkeäksi julkilausua, että tutkimukseni tarkoituksena ei ole esittää oikeutuksia lapsiin kohdistuvalle seksuaalirikollisuudelle ja seksuaaliselle kaltoinkohtelulle. Tarkoitukseni on neutraalisti ja asenteettomasti tuoda julki niitä merkityksenannon tapoja, joita kokijat itse ovat itsestään ja seksuaalisuudestaan kertoneet. Kunkin yksilön seksuaalinen itsemääräämisoikeus ja ruumiillisen koskemattomuuden suoja ovat ehdottomia ihmisoikeuksia. Niiden rikkominen on aina vakava ja tuomittava teko, eikä hyväksyttävää missään olosuhteissa. Erityisesti lapset, joiden minäkuva suhteessa maailmaan on vielä muotoutumassa, ovat erityisen haavoittuvaisia; ja heidän koskemattomuuttaan on erityisesti suojeltava. Yksilöt ovat aina seksuaalisesta suuntautumisestaan tai mieltymyksistään huolimatta itse vastuullisia valinnoistaan, ja vastuussa käyttäytymään yhteiskunnassa vallitsevien lakien mukaisissa rajoissa.

1.1 Tutkielman terminologiset valinnat

Terminologisilla valinnoilla, eli niillä yleistyneillä sanoilla, joita käytämme kuvaamaan

erilaisia asioita ja ilmiöitä on paljon voimaa ja vaikutusta siihen, millä tavoin havaintomme keskustelun kohteena olevasta asiasta tiedostamattamme värittyvät. Avaan seuraavassa käyttämiäni termejä, ja perusteluita näiden terminologisten valintojen takana.

1.1.1 Seksuaalinen kaltoinkohtelu vs. seksuaalinen hyväksikäyttö

Olen tutkielmassani valinnut käyttää seksuaalisesta hyväksikäytöstä puhuttaessa termiä *seksuaalinen kaltoinkohtelu* kaikissa niissä yhteyksissä, jotka eivät ole suoria lainauksia Suomen rikoslain, jossa *seksuaalinen hyväksikäyttö* on sanan vakiintunut kirjoitusmuoto. Seksuaalinen kaltoinkohtelu on synonyymi seksuaaliselle hyväksikäytölle. Suomen rikoslain seksuaalirikoksia käsittelevässä 20. luvun 5 §:ssä (24.7.1998/563) seksuaaliseksi hyväksikäytöksi määritellään kaikki henkilöön vastoin tämän omaa tahtoa ja suostumusta kohdistuva seksuaalinen toiminta. Seksuaalinen hyväksikäyttö on Suomen lain mukaan rangaistuksella tuomittava teko.

Tahdon tällä tutkielmassani tekemälläni valinnalla korostaa jokaisen ihmisen ehdotonta oikeutta ruumiilliseen koskemattomuuteen; ja viedä tarkastelunäkökulman painopisteen pois *tekijästä, joka käyttää toista henkilöä omaksi hyväkseen*; ja palauttaa huomion teon vakavuuteen ja sen vahingoittaviin seurauksiin sen kokijalle: *ihmiselle, jota on kohdeltu kaltoin*.

1.1.2 Pedofiilisesti suuntautunut henkilö vs. Pedofiili

Tutkimuksessani käytän *pedofiilin* sijaan käsitettä *pedofiilisesti suuntautunut henkilö* puhuessani aineistossani esiintyvistä henkilöistä, jotka tuntevat seksuaalista viehätystä ja kiinnostusta lapsia kohtaan. Käytän tietoisesti tätä sanavalintaa siksi, että tutkimukseni koskee suurelta osin nimenomaan niiden henkilöiden kokemuksia, jotka tunnistavat itsessään pedofiilisiä taipumuksia, mutta eivät ole koskaan

mielenterveysammattilaisen toimesta saaneet pedofilian kliinistä diagnoosia. Tunnen myös sosiaalipsykologina ja seksuaalineuvojana yhteiskunnallista vastuuta siitä, että ihminen - tai *ihmisyys* - ei missään seksologian tai sosiaalitieteen alan julkaisuissa supistu entiteetiksi, joka on aina mahdollista arvottaa ja tuoda tarkasteltavaksi yksiulotteisesti yhden ominaisuuden kautta. Henkilöiden identiteetti ei koskaan ole määriteltävissä ainoastaan yhden henkilökohtaisen ominaisuuden, kuten esimerkiksi seksuaalisen suuntautumisen kautta, vaan jokaisella meistä on useita erilaisia identiteettejä, sosiaalisia rooleja ja henkilökohtaisia taipumuksia, jotka erilaisina yhdistelminä tulevat erilaisissa tilanteissa aktiivisiksi, ajankohtaisiksi ja näkyviksi. Tutkimukseni kohteena olevat kirjoitukset kuuluvat henkilöille, jotka ovat ensisijaisesti ihmisiä; he ovat myös lapsia, lapsenlapsia, sisaruksia, sukulaisia, ystäviä, kumppaneita, etnisen ryhmänsä, ammattikuntansa, ja ikäluokkansa edustajia. Sen lisäksi he tuntevat seksuaalista viehätystä ja vetoa lapsia kohtaan.

1.2 Tutkimusaiheen kuvaus

1.2.1 Tutkimuksen aihe, tavoite ja tiedonintressi

Pro gradu -tutkielmassani tutkin itse itsensä pedofiileiksi identifioivien henkilöiden kirjoituksia siitä, millaista on elää tämän poikkeavan seksuaali-identiteetin kanssa. Tutkimukseni tavoitteena on lisätä ymmärrystä pedofiiliasta hahmottamalla sitä, miten pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt itse kokevat ja kuvaavat seksuaali-identiteettiään. Tämän lisäksi tutkimuksessa selvitän myös sitä, mitä nämä henkilöt kertovat saamastaan tuesta, omista voimavaroistaan, ja niistä selviytymiskeinoista jotka auttavat heitä sekä elämään seksuaalisen suuntautumisensa kanssa, että pidättäytymään lasten seksuaaliselta kaltoinkohtelulta.

Tutkimukseni kohteena ovat Internetissä seksuaalisesti poikkeavien vertaistukeen perustuvalla foorumilla julkaistut tekstit, jossa nämä henkilöt kertovat seksuaalisesta

suuntautumisestaan. Aineistokseni valitsemat kirjoitukset ovat kunkin henkilön ulostuloja, ns. ensimmäisiä kertoja, kun henkilö kertoo suuntautumisestaan julkisesti.

Olen tutkimuksessani pyrkinyt tarkastelemaan ilmiötä neutraalisti ja arvovapaasti, tavoitteenani luoda eettisesti kestävää ja sitoutumatonta tietoa ja kuvausta. En kuitenkaan ole voinut omassa täysin vältyä siltä, että tutkimuksen aiheen rajaukset, käsitteiden ja menetelmien valinnat ovat aina tietyllä tavalla oman maailmankatsomukseni ja arvojeni värittämää. Oma tutkimusaiheeni käsittelee voimakkaita tunteita herättävää ilmiötä, joten tutkijana omien asenteiden tunnistamisen ja reflektoinnin tärkeys on tutkimuksen teon eri vaiheissa ollut varsin merkityksellisessä roolissa, ja olen tässä kappaleessa pyrkinyt kirjoittamaan auki oman asemani suhteessa tutkimuksen kohteena olevaan ilmiöön. (ks. Hirvonen 2006; Raatikainen 2006; Rolin 2006.)

Olen koulutukseltani seksuaalineuvoja, ja työskentelen ihmissuhdetyössä seksuaalisilta identiteeteiltään ja mieltymyksiltään hyvin erilaisten ihmisten parissa. Oma toimintaani ja työtäni seksuaalineuvojana ohjaa ihmisyyden kunnioittaminen ja pyrkimys tuomitsematta ymmärtää ihmisten erilaisia tapoja kokea, tuntea ja merkityksellistää seksuaali-identiteettiään. Tutkimusaiheeni ja näkökulman valintaa on ohjannut ammatillinen kiinnostukseni syventää ymmärrystäni aihepiiristä, jonka kohtaamisen olen työssäni kokenut vaikeaksi, ja ymmärrykseni riittämättömäksi. Tahdon että tulevaisuudessa minulla on pedofilian kokemuksen syvällisemmän ymmärtämisen myötä paremmat edellytykset työssäni kohdata asiakkaita, jotka tahtovat keskustella aiheesta – ja tarjota heille entistä monipuolisempaa ratkaisu- ja voimavarakeskeistä apua ja neuvontaa.

Koen myös ongelmallisena sen, että pedofiiliasta on arkikielessä tullut synonyymi lapsiin kohdistuvalle seksuaalirikollisuudelle ja seksuaaliselle kaltoinkohtelulle. Tällaisen väärän ajatusmallin seurauksena on suhtautuminen pedofiilisesti suuntautuneisiin henkilöihin lähtökohtaisesti hyvin tuomitsevaa; ja esimerkiksi sosiaali- ja terveydenhuoltoalan ammattilaisilla on vaikeuksia tasavertaisesti kohdata pedofiilisesti suuntautuneita asiakkaita, ja tarjota heille laadukasta apua ja

neuvontaa. (ks. Alanko, Häikiö, Jahnke & Santtila 2015; Jahnke, Phillips & Hoyer 2015; Stiels-Glenn 2010.)

Tiedonintressinäni on ymmärtää inhimillistä kokemusmaailmaa ja niitä merkityksiä, joita pedofiilisia tunteita kokevat yksilöt itse seksuaalisuudelleen ja kokemukselleen antavat. Tavoitteenani on lisätä ymmärrystä seksuaalisuuden moninaisista ilmenemismuodoista, syventää ammatillista asiantuntijuuttani, ja tarjota myös sovellettavaa tietoa sosiaali- ja terveysalan ammattilaisten asiakastyön avuksi, ja erilaisten ennaltaehkäisevien interventioiden kehittämisen ja käyttöönoton tueksi. Toivon, että tutkimukseni osaltaan myös lisää yhteiskunnallista keskustelua, tietoisuutta ja ymmärrystä pedofiiliasta. Tahdon tutkimuksellani tuoda tietoisuuteen inhimillisen kokemuksen, ja *ihmisyyden*, pedofilian takana. Julkiseen keskusteluun on mielestäni tultava julki enemmän tarinoita siitä, kuinka pedofiilinen seksuaalinen suuntautuminen ei koskaan väistämättömästi sinetöi tulevaisuutta seksuaalirikollisena, vaan että yksilöllä on aina mahdollisuus valita elää yhteiskunnan lakien ja normien mukaista elämää. Mielestäni on tuotava julki myös lisää erilaisia tarinoita henkilöistä, jotka tuntevat seksuaalista vetoa ja viehätystä lapsia kohtaan, mutta sen lisäksi ovat täysipainoisia yhteiskunnan jäseniä omine henkilökohtaisine vahvuuksineen ja heikkouksineen.

Lapsiin kohdistuvien pedofiilisten seksuaalirikosten riskitekijöihin ja ennaltaehkäisyyn liittyvissä tutkimuksissa korostuu kuinka tärkeää on, että pedofiiliasta pystyisi avoimesti puhumaan. Avoin keskusteluyhteys ja ymmärtäväisempi suhtautuminen voisi vähentää riskiä eristäytyä häpeän ja itseinhon vuoksi, mikä on omiaan lisäämään riskiä rikolliseen toimintaan. (Jahnke, Schmidt, Geradt & Hoyer 2015; Jahnke, Imhoff, & Hoyer 2015.) Mikäli pedofiilista mieltymyksistä voitaisiin vapaasti ja avoimesti keskustella, voisi olla mahdollista että aiheeseen liittyvä sosiaalinen stigma hälvenisi. Uskon myös, että mikäli avoin keskustelu ilman tuomitsevaa vastaanottoa olisi mahdollinen, olisi pedofiilisia tunteita tuntevilla yksilöillä matalampi kynnys etsiä tuki- ja vertaisryhmien puoleen, ja saada keskusteluapua – mikä osaltaan toimisi ennaltaehkäisevänä interventiona lapsiin kohdistuville

seksuaalirikoksille, ja myös niille mielenterveyden ongelmille, joita sosiaalisen stigman kanssa eläminen aiheuttaa.

1.2.2 Tutkimuskysymykset ja aiheen rajaukset

Tutkimukseni tutkimuskysymykset ovat seuraavat:

- Kuinka pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt itse kuvaavat elämäänsä seksuaalisen suuntautumisen kanssa, ja millaisia voimavaroja ja selviytymiskeinoja kirjoittajat itse kuvaavat käyttävänsä voidakseen elää seksuaalisen suuntautumisen kanssa, ja sen varmistamiseksi, että he pystyvät pidättäytymään lasten seksuaaliselta kaltoinkohtelulta.

Internetissä on olemassa erilaisia pedofilia-yhteisöjä, joiden keskuudessa etsitään oikeutuksia lapsiin kohdistuville seksuaalisille teoille, ja ajetaan lapsiin kohdistuvien seksuaalisten tekojen tuomitsemattomuutta. En ole omassa tutkimuksessani tarkastellut näillä sivustoilla esiintyvien henkilöiden kertomuksia, vaan olen nimenomaan halunnut rajata tutkimukseni fokuksen käsittelemään niiden pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden kokemuksia, jotka tahtovat pystyä pidättäytymään lasten seksuaaliselta kaltoinkohtelulta, ja jotka ovat omassa ajattelumaailmassaan sisäistäneet yhteiskunnan normien ja lakien mukaisen tuomitsevan suhtautumisen lapsiin kohdistuvia seksuaalisia tekoja kohtaan; ja tekojen vahingollisuuden lapsen kehitykselle. Valintani rajautui kyseisiin kertomuksiin ja henkilöihin siksi, että henkilöt jotka ymmärtävät lapsiin kohdistuvien seksuaalisten tekojen olevan väärin, ovat henkilöitä jotka mahdollisesti tulisivat omaehtoisesti hakeutumaan ennaltaehkäisevän intervention tai keskusteluavun piiriin, mikäli tällaista on saatavilla. Mielestäni on myös tärkeää tuoda julki toisenlainen näkökulma pedofiilisesti suuntautuneista henkilöistä sen seksuaalirikollisen kuvan rinnalle, jollainen yleensä mielikuvissa ja julkisessa puheessa pedofilian ympärille kytkeytyy.

1.3. Tutkimuksen rakenne

Tutkimukseni rakenne etenee seuraavasti: luvussa kaksi esittelen pedofiliaa ilmiönä sekä yhteiskunnallisesta että yksilötason näkökulmista. Luvussa kolme esittelen käyttämäni aineiston ja analyysimenetelmän, arvioin tutkimusasetelman validiteettia, ja nostan esiin siihen liittyviä eettisiä näkökantoja. Luku neljä sisältää aineiston analyysin ja tulokseten esittelyn. Luvussa viisi on tutkimuksen reflektointia suhteessa yhteiskuntaan, ja sen yhteiskunnallisten ja sosiaalisten vaikutusten arviointia. Tutkielman lopussa esitän ajatuksia mahdollisista aiheeseen liittyvistä jatkotutkimustarpeista.

2. Pedofilia – lapsikohteinen seksuaalihäiriö

2.1. Määritelmä ja yleisyys

Pedofilia on psykiatrian alaan kuuluva kliininen diagnoosi. Pedofilia ryhmitellään psykiatriassa kuulumaan seksuaalisiin parafilioihin, eli seksuaalisiin kohdehäiriöihin, joiden määritelmänä on sukupuolisten mielikuvien ja ylykkeiden suuntautuminen pääasiallisesti normaalista poikkeaviin kohteisiin. Pedofiialla tarkoitetaan seksuaalista kohdehäiriötä, jossa yli 16-vuotiaan henkilön seksuaalinen kiinnostus on pitkäaikaisesti (vähintään kuusi kuukautta), ensisijaisesti ja pakonomaisesti kohdistunut alle 13-vuotiaisiin, esimurrosikäisiin lapsiin. Pedofiilista käyttäytymistä on monen tasoista. Se voi olla lapsesta fantasiointia; lapsen katselua ja riisumista; lapsen eriasteista hyväilyä - ja äärimmillään tunkeutumista lapsen ruumiiseen. Käyttäytymiseen voi liittyä seksuaalisen ja romanttisen mielihyvän tuntemisen lisäksi itsetyydytystä, riisuutumista lapsen nähden, tai omien intiimialueiden antamista lapsen kosketeltaviksi. (Blanchard 2010; Huttunen 2015; Hall & Hall 2007.)

Pedofilian etiologia ei ole tiedossa. Alanko ja Salo kollegoineen (2013) ovat suomalaisen väestön seksuaalisuuden ja genetiikan yhteyttä tarkastelevassa tutkimuksessa osoittaneet, että perinnöllisyystekijöiden vaikutus pedofilian syntyyn on varsin heikko. Joissakin aikaisemmissa tutkimuksissa on pystytty osoittamaan yhteys pedofiilisten taipumusten ja lapsuudessa itse koetun seksuaalisen kaltoinkohtelun välillä. Tämä yhteys ei kuitenkaan ole suoraviivainen: kaikista lapsuudessa seksuaalista kaltoinkohtelua kokeneista ei aikuisena tule pedofiilisesti suuntautuneita; eikä kaikilla pedofiilisesti suuntautuneilla henkilöillä ole itsellään taustalla seksuaalisen kaltoinkohtelun kokemuksia omassa lapsuudessaan. (Cohen, Forman, Steinfeld, Fradkin, Frenda & Galynker 2010.)

Pedofilia ymmärretään tällä hetkellä seksuaalisena kohdehäiriönä.

Keskustelunavauksia on pedofiliatutkimuksen saralla kuitenkin tehty myös vaihtoehtoisen näkökulman tunnustamiseen. Seto (2012) on ehdottanut että pedofiiliasta ei tulisi puhua mielenterveyden häiriönä ja epänormaalina seksuaalisena parafiliانا, ja sen käsitteellistämistä itse valittuna seksuaalipreferenssinä tulisi pyrkiä pääsemään eroon. Sen sijaan pedofilia tulisi alkaa yleisemmin tunnustamaan yhtenä seksuaalisen suuntautumisen muotona. Tutkimuksen ovat osoittaneet, että pedofiilialla on paljon yhteneväisyyksiä minkä tahansa muun seksuaalisen suuntautumisen kanssa. Kuten esimerkiksi homo-, bi- ja heteroseksuaalisuudessa, tai transsuuntautuneessa seksuaalisessa mieltymyksessä; myös pedofiiliassakin seksuaalisen kiinnostuksen ensisijainen kohde identifioituu jo varhaisessa iässä, ja tämä mieltymys säilyy suhteellisen muuttumattomana läpi elämän. Pedofiliaan, kuten muihinkin seksuaalisen suuntautumisen muotoihin kuuluu oleellisena osana myös rakkauden ja hellyyden tunteita, sekä haave olla romanttisessa yhteydessä seksuaalisen kiinnostuksen kohteen kanssa. (Ibid.)

Pedofilian yleisyydestä on vaikeaa tehdä luotettavia arvioita, vaikkakin pedofiliaa kartoittavia tutkimuksia on eri maissa viime vuosia tehty. Populaatiopohjaisissa tutkimuksissa on eri maiden välillä saatu varsin poikkeavia prosenttiosuuksia pedofilian yleisyydestä vaihdellen aina kolmen ja kymmenen prosentin välillä osuudesta miesväestöstä. Kyse ei välttämättä ole eroavaisuudesta eri kansakuntien välillä, vaan tarkan arvion tekemistä kyselytutkimuksin hankaloittaa aiheen arkaluontoisuus, ja pedofiliaan liitettävä seksuaalirikollisuuden stigma. Pedofiliaan liitettävien negatiivisten mielikuvien vuoksi moni pedofiilisesti suuntautunut henkilö ei ole halukas avoimesti kertomaan seksuaalisuudestaan. Myös pedofilian käsitteen erilaiset tulkintatavat ja määritelmät ovat kyselytutkimusten toteuttamisen kannalta haastavia. Samaan aikaan yhteiskunnassamme vallitseva nuoruuden ihannoiti ja aikuismainen nuorisomuoti osaltaan vaikuttavat siihen, että on varsin normaalia, että moni aikuinen mies voi pitää 16-vuotiasta nuorta seksuaalisesti viehättävänä ja puoleensavetävänä. Myös pienempi osa miehistä pitää myös tätä nuorempia seksuaalisesti viehättävinä, ja tarkkaa ikärajaa seksuaaliselle viehättävyydelle voi

olla vaikeaa määrittää. Pedofiliaa on tutkimuksissa osoitettu esiintyvän useammin miehillä kuin naisilla. (Greenfeld 1996; Motiuk & Vuong 2002.) Toisaalta naisilla esiintyvä pedofilia on ilmiönä vaikeammin tavoitettavissa, sillä se voi saada miesväestöstä poikkeavia esiintymismuotoja.

Lapsiin kohdistuvan seksuaalisen kiinnostuksen voi nyky-yhteiskunnassa olla yleisempää kuin voisi intuitiivisesti olettaa. Useissa aihetta kartoittavissa tutkimuksissa on voitu osoittaa 3–10 prosentissa miespopulaatiota esiintyvän esimurrosikäisiin lapsiin kohdistuvia seksuaalifantasioita. Nämä fantasiat eivät välttämättä ole toistuvia ja pakonomaisia, joten pedofilian diagnostisten kriteerien täyttymisestä ei näissä tapauksissa voida tehdä johtopäätelmiä. Yleisesti pedofilian esiintyvyyden voidaan arvioiden mukaan olevan miesten keskuudessa keskimäärin maksimissaan noin viiden prosentin luokkaa. (Seto 2009, 392; Briere & Runtz 1989; Templeman & Stinnett 1991.)

Saksassa tehdyn anonyymien kyselytutkimuksen perusteella on päätelty, että pedofilian esiintyvyys miesväestössä olisi noin 0,5–4 prosenttiyksikön luokkaa (Mokros, Osterheider & Nitschke 2012, 355). Ahlers ja Schaefer kollegoineen (2011) kartoittivat Saksalaisessa suurkaupungissa 40–79-vuotiaille miehille toteutetussa laajaotantaisessa (n=1,915) kyselytutkimuksessa seksuaalifantasioita, ja erilaisten parafilioiden raportoitua läsnäoloa seksuaalisesti kiihottavien fantasioiden sisältönä. Tutkimukseen osallistuneista miehistä noin kymmenen prosenttia raportoi vähintään kerran fantasioineen ja seksuaalisesti kiihottuneen lapsiin liittyvistä seksuaalisista mielikuvista. Suomessa vuonna 2013 toteutetussa populaatiopohjaisessa väestötutkimuksessa suomalaisista 21–43-vuotiasta miehistä noin kolme prosenttia (n = 3,967) raportoi kokeneensa seksuaalista mielenkiintoa alle 16-vuotiaisiin edeltävän vuoden aikana. Seksuaalisen mielenkiinnon tunteminen alle 12-vuotiaisiin raportoitiin olevan huomattavasti harvinaisempaa: edeltävän vuoden aikana kiinnostusta raportoi tunteneensa vain 0,2 prosenttia osallistujista. (Alanko, Salo, Mokros & Santtila.)

2.2 Pedofilian yhteys lapseen kohdistuvaan seksuaalirikollisuuteen

Pedofilian käyttämistä synonyyminä lapseen kohdistuvaan seksuaalirikollisuuteen harrastetaan suvereenisti erilaisissa mielipidekirjoituksissa ja lehtien artikkeleissa. Pedofilia ei kuitenkaan itsessään tarkoita lapsen seksuaalista kaltoinkohtelua. Pedofilia on psykiatrinen termi ja diagnoosi henkilölle, joka tuntee seksuaalista vihtymystä lapsia kohtaan; ja se määritelmänä eroaa lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Suomen rikoslaiissa lapsen seksuaalisen hyväksikäytön määritelmä on seuraavanlainen: *“henkilö on sukupuoliyhteydessä 16 vuotta nuoremman lapsen kanssa; tai koskettelemalla tai muilla tavoin kohdistaa alle 16-vuotiaaseen lapseen seksuaalissävyytteisen teon, joka on omiaan vahingoittamaan lapsen kehitystä”* (Suomen rikoslaki 6 § 20.5.2011/540).

Usein intuitiivisesti ajatellaan, että mikäli ihminen on seksuaalisesti kiinnostunut lapsista, on itsestään selvää, että hän tulee tilaisuuden tullen toteuttamaan lapseen kohdistuvat seksuaalifantasiansa. Pidämme myös itsestään selvänä ajatusta siitä, että henkilö toteuttaa lapseen kohdistuvia seksuaalirikoksia ja seksuaalista kaltoinkohtelua ainoastaan mikäli hän on seksuaalisesti kiinnostunut lapsista. Puhuttaessa pedofiiliasta on kuitenkin tärkeää tehdä seuraava eronteko: pedofilia ei ole yhtä kuin lapseen kohdistuva seksuaalirikollisuus. (Seto 2009, 392–393.) Seksuaalirikollinen on henkilö, joka on omasta seksuaalisesta suuntautumisestaan riippumatta ollut seksuaalisessa kontaktissa suojaikärajaa nuoremman lapsen kanssa; pedofiiliksi taas luetaan kuuluviksi ne henkilöt, jotka tuntevat seksuaalista ja romanttista viehätystä ja kiinnostuksen tunteita suojaikärajaa nuorempia lapsia kohtaan (Allsopp 2014, 13). On olemassa pedofiilisesti suuntautuneita henkilöitä, jotka eivät elämänsä missään vaiheessa tule syyllistymään seksuaalirikoksiin; ja on myös olemassa lapseen kohdistuvaa seksuaalirikollisuutta, jonka taustalla ei ole pedofiilinen intressi, vaan muut moninaiset mielenterveyteen, sosiaalisiin olosuhteisiin ja persoonallisuushäiriöihin liittyvät ongelmat.

On hyvä tiedostaa, että pedofiiliseen suuntautumiseen liittyy kuitenkin aina riski sortua toteuttamaan lapsen koskemattomuudensuojaa rikkovia seksuaalisia tekoja. Tämän riskin olemassaolon vuoksi yhteiskunnan olisikin tärkeää panostaa ennaltaehkäiseviin interventioihin. Seksuaalisuus, ja seksuaalinen halu yhtenä sen osana, ovat voimakkaita ihmisyyden kokemukseen liittyviä, sosiaalista ja intiimiä vuorovaikutusta ohjaavia ja motivoivia voimia. Yhtenä elämän mielekkyydenkokemuksen perusjalkana on halu ja tarve toteuttaa omaa seksuaalisuuttaan itselle ominaisella ja mieluisella tavalla. Kuten muutkin seksuaalisen suuntautumisen muodot, myös pedofiilinen kiinnostunut muovautuu nuoruudessa, ja säilyy lähestulkoon muuttumattomana läpi elämän (Seto 2012). Pedofiilisesti suuntautuneilla henkilöillä onkin olemassa jatkuva, läpi elämänkaaren kestävä halu toteuttaa tämä inhimillinen tarpeensa, ja näin ollen potentiaalinen riski syyllistyä jossain elämänsä vaiheessa lapsen seksuaaliseen kaltoinkohteluun (Beier 2014, 195).

Erinäisissä tutkimuksissa, joissa on tutkittu lapsiin kohdistuvien seksuaalirikosten tekijöitä, on osoitettu että noin puolessa rikostapauksista tekijät eivät seksuaalisen käyttäytymisensä puolesta täytä pedofiilialle asetettuja kriteerejä. Seto ja Lalumière (2001) ovat laaja-otantaisessa (n=1,113) tutkimuksessaan tarkastelleet tuomittujen seksuaalirikollisten ruumiillisia vasteita erilaisille ärsykkeille, ja päätyneet johtopäätöksissään siihen, että 40–50 prosentissa lapsiin kohdistuvista seksuaalirikoksista rikoksen tekijä ei ole pedofiilisesti suuntautunut. Beier (2014) puolestaan on päätenyt prosentuaalisesti vielä tätäkin suurempaan osuuteen ei-pedofiilisesti suuntautuneiden seksuaalirikollisten määrästä. Beierin mukaan lapsiin kohdistuvien seksuaalirikosten tekijät voidaan jaotella kahteen ryhmään. 60 prosentissa tunnetuista tapauksista rikokseen syyllistyneet henkilöt eivät täytä pedofilian kuvaan sopivaa määritelmää, eivätkä osoita lapsiin kohdistuvaa seksuaalista mielenkiintoa; vaan kärsivät epäsosiaalisesta persoonallisuushäiriöstä, ovat henkisesti jälkeenjääneistä, tai seksuaalisesti kokemattomia nuoria aikuisia. Tähän ryhmään kuuluvat seksuaalirikolliset ovat eräänlaisia opportunisteja, joille

ikänsä, kehitystasonsa ja kokonsa puolesta puolustuskyvyttömät lapset tarjoavat näennäisesti helpon mahdollisuuden seksuaalisten halujen tyydyttämiselle. 40 prosentissa tapauksista lapseen kohdistuvasta seksuaalirikoksesta tuomittu henkilö osoittaa pedofiliaan, tai hebefiliaan, luettavissa olevan seksuaalisen kohdehäiriön tunnusmerkkejä: eli tuntee ensisijaista seksuaalista kiinnostusta esimurrosikäisiä, tai murrosikäisiä, lapsia kohtaan. (ibid. 2014, 195.)

Strassberg ja Eastvold kollegoineen (2012) ovat myös tutkimuksessaan tarkastelleet lapsiin kohdistuvien seksuaalirikosten tekijöitä, ja myös tehneet havainnon kuinka lapsiin kohdistuvia seksuaalirikoksien tekijöissä on erotettavissa kaksi erilaista ryhmää: pedofiilisesti suuntautuneet aikuiset – ja ei-pedofiilisesti suuntautuneet. Näitä kahta ryhmää vertaillen Strassberg kollegoineen havaitsi myös sen, että ei-pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden kohdalla raportoitiin korkeampia pisteitä psykopaattisuutta mittaavalla asteikolla kuin pedofiilisesti suuntautuneilla rikosten tekijöillä. Tutkimuksen tuloksista on vedettävissä johtopäätös, että tietyt persoonallisuushäiriöt, kuten psykopatia, lisäävät henkilön riskiä tehdä lapsiin kohdistuvia seksuaalirikoksia. Tätä johtopäätelmää tukevat Visserin, DeBowin ja kollegoiden (2015) tutkimustulokset siitä, kuinka psykopatia on yhteydessä poikkeaviksi miellettyihin ja vallankäytön teemojen ympärille rakentuviin seksuaalifantasioihin yhdistettynä korkeampaan taipumukseen toteuttaa näitä seksuaalifantasioita oikeassa elämässä.

Näiden eri tutkimusten tuloksia yhteenvertäessä voidaan luoda oletamus siitä, että tietyt persoonallisuushäiriöt lisäävät riskiä toteuttaa lapsiin kohdistuvia seksuaalirikoksia enemmän kuin pedofiilinen suuntautuneisuus.

2.3. Pedofilia yhteiskunnallisessa keskustelussa ja tieteellisen tutkimuksen kohteena

Medialla on merkittävä rooli yhteiskunnallisessa arvokeskustelussa, ja sillä on paljon

valtaa ihmisten mielipiteiden ja asenteiden muokkaajana. Tiedotusvälineiden ja valtakunnallisten kehittämishankkeiden ansiosta seksuaalirikollisuus - ei ainoastaan lapsiin kohdistuvana, vaan yleisenä ilmiönä - on Suomessakin viime vuosina noussut osaksi laajempaa yhteiskunnallista keskustelua ja tiedostamista. Erilaisia interventioita seksuaalisen väkivallan vähentämiseen ja estämiseen on enenevässä määrin kehitetty ja pantu toimeen muun muassa naisiin ja tyttöihin kohdistuvan perhe- ja lähisuhdeväkivallan saralla. Lisääntynyt keskustelu, tietoisuus aiheesta ja auttavien tukipalveluiden saatavuuden paraneminen ovat mahdollistaneet monelle seksuaalirikoksen kokijalle mahdollisuuden saada tilanteeseensa apua ja neuvontaa. On tärkeää, että yhteiskunnallisista ongelmista ei vaieta. Esimerkiksi lapsiin kohdistuvasta seksuaalirikollisuudesta on puhuttava; mutta vähintään yhtä tärkeää on, että media ja tiedeyhteisö kantavat osaltaan vastuunsa siitä, kuinka, ja millaisin termein näistä asioista puhutaan.

Pedofilia on noussut yhteiskuntatieteellisen tutkimuksen kohteeksi parin viimeisen vuosikymmenen aikana. Vallitsevat asenteet, ajan trendit ja tietämyksen puute näkyvät heijastuvat myös alan tieteellisten julkaisujen sisältöön ja näkökulmiin: suuri osa aikaisempaa pedofilian tutkimusta on keskittynyt tarkastelemaan pedofiilisiä seksuaalirikollisia, ja useissa tutkimuksissa pedofilian käsitettä lähestytään ainoastaan diagnostisten kriteerien kautta ja yhteydessä lapsiin kohdistuneisiin seksuaalirikoksiin. Tutkimuksissa ei tuoda selkeästi esiin tärkeää faktaa: kaikki seksuaalirikolliset, jotka ovat olleet seksuaalisessa kontaktissa lapsen kanssa eivät tunne seksuaalista vetoa lapsia kohtaan - eivätkä siis täytä pedofilialle asetettuja diagnostisia kriteerejä. Vasta viime vuosina tieteellisissä tutkimuksissa ja julkaisuissa pedofiliaa on alettu tarkastella muistakin näkökulmista, kuin tutkimalla pedofiilisiin seksuaalirikoksiin tuomittuja henkilöitä ja seksuaalirikollisuutta. (Capra, Forresi & Gaffo 2014.) Ratkaisu- ja voimavarasuuntautunutta tutkimusta pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden kokemuksista on olemassa varsin vähän. Samoin on olemassa vielä vain vähän tietoa siitä, millaisia arjessa selviytymisen keinoja ja seksuaalisuutensa itsesäätelymenetelmiä käyttävät ne lapsista seksuaalisesti

kiinnostuneet henkilöt, jotka eivät koskaan syyllisty seksuaaliseen kaltoinkohteluun ja tule tuomituiksi seksuaalirikoksesta. (Houtepen, Sijtsema & Bogaerts 2016.) Tälle tiedolle ja tutkimukselle on kuitenkin tarvetta, jotta tulevaisuudessa olisi mahdollista kehittää entistä toimivampia lapsiin kohdistuvien seksuaalirikoksien ennaltaehkäisyyn perustuvia työmenetelmiä sosiaali- ja terveydenhuollon ammattilaisten käyttöön.

Vaikka viime vuosina tieteellisessä tutkimuksessa, on tehty keskustelunavauksia suuntaan, joka kyseenalaistaa pedofilian käsitteellistämisen yksinomaan lääketieteen alaan kuuluvaksi mielenterveyden häiriöksi, on pedofilian ympärillä käytävä keskustelu edelleen vinoutunutta. Isossa osassa länsimaita on vallitsevana mielikuva pedofiileistä seksuaalirikollisina; pelottavina ja uhkaavina muukalaisina; ihmishirviöinä, jotka eivät kykene hillitsemään kyltymättömiä seksuaalisia himojaan. (Chenier 2012; Allsopp 2014.) Allsopp (2014) kritisoi mediaa ja sen asemaa moraalisen paniikin lietsojana pedofiiliyttä kohtaan: termiä pedofiili käytetään liian usein yleistäen kuvaamaan lapsiin kohdistuvien seksuaalirikosten tekijöitä. Termien rinnastaminen merkityksiltään toisiaan vastaaviksi on virheellistä, ja aiheuttaa sosiaalista stigmatisaatiota. (ibid. 2014, 13.)

2.4 Pedofiliaan liitettävät stigmat ja niiden vaikutukset

Stigman käsite paikantuu sosiaalipsykologiassa Erving Goffmanin sosiaalisten stigmaojen teoriaan. Sosiaalisella stigmalla tarkoitetaan johonkin henkilöön tai ihmisryhmään kohdistuvaa negatiivista asennoitumista jonkin poikkeavan ominaisuuden vuoksi. (Goffmann, 1963.) Erilaisiin ryhmänjäsenyyksiin ja ominaisuuksiin liitettävien negatiivisten ennakko-oletusten, stigmaojen, tutkiminen on ollut yhteiskuntatieteellisessä tutkimuksessa aktiivisen kiinnostuksen kohteena jo parinkymmenen vuoden ajan. Kuitenkin pedofiliaan liitettäviin stigmoihin ei aikaisemmin tutkimuksessa ole kiinnitetty huomiota, ja systemaattinen tutkimus

pedofilian herättämistä asenteista ja tunnereaktioista puuttuu (Jahnke, Imhoff & Hoyer 2015).

Jahnke, Imhoff ja Hoyer (2015) toteuttivat Saksassa kaksi kyselytutkimusta (tutkimus 1: n=851; tutkimus 2: n=201), jossa he selvittivät ihmisten suhtautumista henkilöihin, jotka tuntevat seksuaalista vetoa lapsia kohtaan. Tutkimuksiin osallistuneista henkilöistä 14 prosenttia (tutkimus 1) ja 28 prosenttia (tutkimus 2) olivat sitä mieltä, että pedofiilisesti suuntautuneiden ihmisten ”*olisi parempi olla kuolleita*” – riippumatta siitä, olivatko nämä koskaan elämässään tehneet mitään rikollista. Tutkimuksen tuloksista selviää myös että pedofiilinen suuntautuminen itsessään on ihmisten mielikuvissa paljon paheksuttavampaa kuin esimerkiksi runsas päihteidenkäyttö. Kyselyyn vastanneiden ihmisten asenteet pedofiilisesti suuntautuneita henkilöitä kohtaan olivat negatiivisempia, ja voimakkaammin vihan ja säälin tunteiden sävyttämiä, kuin heidän suhtautumisensa vaikkapa vertailukohtana tutkimuksessa oleviin päihteiden väärinkäyttäjiin tai ihmisiin joilla on muita epäsosiaalisia taipumuksia.

Jahnke ja Schmidt kollegoineen (2015) puolestaan ovat lähestyneet stigmatisaation aihetta toisenlaisesta näkökulmasta, ja tutkineet sitä, kuinka pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt itse kokevat pedofiliaa leimaavan sosiaalisen stigman. Tutkimus toteutettiin Saksassa internetkyselynä, johon osallistui 104 itse itsensä pedofiiliksi määrittävää henkilöä. Tutkimuksen tuloksissa käy ilmi, että moni pedofiilisesti suuntautunut henkilö pitää mieluummin mieltymyksensä salassa jopa lähimmäisiltään, sillä he pelkäävät leimautumisen negatiivisia vaikutuksia elämäänsä. Salailu ja jatkuva paljastetuksi tulemisen pelko aiheuttavat pedofiilisesti suuntautuneissa henkilöissä ahdistusta ja sosiaalisista kontakteista eristäytymistä, mikä entisestään lisää mielenterveyden ongelmia, minkä kautta riskikäyttäytymisen vaara kasvaa.

2.5 Riskitekijät, selviytymiskeinot ja voimavarat

On olemassa vähän tietoa siitä, millaisia selviytymiskeinoja käyttävät ne pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt, jotka pystyvät pidättäytymään houkutukselta toteuttaa lapsiin kohdistuvia seksuaalisia mieltymyksiään. Aikaisemmissa tutkimuksissa on osoitettu, että paljastumisen pelko ja häpeä omasta seksuaalisesta suuntautumisesta voi aiheuttaa sosiaalista eristäytymistä, ja estää henkilöä hakeutumasta keskusteluavun tai terapiapalveluiden piiriin. Sosiaalinen eristäytyminen ja luotettavan sosiaalisen tukiverkoston tai tukihenkilön puuttuminen puolestaan lisäävät pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden riskiä toteuttaa lapsiin kohdistuvia seksuaalitekoja. (Jahnke, Imhoff, & Hoyer 2015, 32; Ward & Beech 2006).

Houtepen, Sijtsema ja Bogaerts (2016) ovat haastattelututkimuksessaan kartoittaneet viidentoista pedofiilisesti suuntautuneen henkilön keinoja tulla toimeen kiellettyjen tunteidensa kanssa niin, että eivät toteuttaisi seksuaalisia mielihalujaan; ja millaisia keinoja nämä henkilöt käyttävät seksuaalisen kiihottumisensa hallitsemiseen ja purkamiseen. Tutkimuksessa saatiin samankaltaisia tuloksia siitä, kuinka tärkeää pedofiilisten seksuaalirikosten ehkäisyn kannalta on, että pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt itse tunnistavat tilanteensa varhaisessa vaiheessa, ja että heille on tarjolla sosiaalista tukea ja apua seksuaalisen suuntautumisen kanssa selviytymiseksi. (Houtepen, Sijtsemaa, & Bogaerts 2016.)

2.6 Avun saaminen on vaikeaa

Pedofiilisesti suuntautuneille henkilöille ei ole tarjolla tarpeeksi asiantuntevaa ennaltaehkäisevää hoitoa, neuvontaa tai vertaistukipalveluita. Moni sosiaali- ja terveydenhuollon alalla toimiva ammattilainen kokee pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden kanssa toimimisen vastenmieliseksi, tai he kokevat omat tietonsa liian vajavaisiksi voidakseen tarjota asianmukaista apua ja neuvontaa.

2.6.1 Auttavat tahot – tilanne Suomessa keväällä 2017

Pedofiilisesti suuntautuneille henkilöille ei tällä hetkellä ole tarjolla tarpeeksi auttavia tahoja. Suomessa lapsiin kohdistuvia seksuaalirikoksia ei vielä pyritä systemaattisesti ennaltaehkäisemään, eikä interventioiden kehittämistä ja toimeenpanoa tueta taloudellisesti. Suomessa ei tällä hetkellä¹ ole tarjolla ennaltaehkäisevää kuntouttavaa hoito-ohjelmaa tai vertaisryhmätoimintaa henkilöille, jotka tuntevat seksuaalista kiinnostusta lapsia kohtaan. Rikosseuraamuslaitoksen kuntoutusohjelmat *Stop* ja *Uusi Suunta* tuottavat kuntouttavia palveluita tuomituille seksuaalirikollisille. Apua on siis kunnolla saatavilla vasta sen jälkeen, kun on syyllistynyt rikokseen ja saanut sitä vastaavan vankilatuomion. (Knuuti 2014.) Otan Vastuun on Pelastakaa lapset Ry:n vuonna 2015 lanseeraama verkossa toimiva oma-apuaineisto henkilöille, jotka tuntevat seksuaalista kiinnostusta lapsiin ja lapsia esittävään laittomaan kuvamateriaaliin, ja joilla on riski syyllistyä verkossa tapahtuvaan lasten seksuaaliseen kaltoinkohteluun. Sivusto sisältää tietoa Suomen lainsäädännöstä ja seksuaalisen kaltoinkohtelun vaikutuksista lapseen, ja sen tarkoituksena on auttaa riskiryhmään kuuluvia pidättäytymään laittomasta toiminnasta. Sexpo-säätiö on hakenut rahoitusta ohjelmalle, jonka tarkoituksena on tarjota apua henkilöille, joilla on riski toteuttaa lapsiin kohdistuvia seksuaalirikoksia. Myöskään sosiaali- ja terveysalan ammatillinen koulutus ei sisällä tarpeeksi seksuaalisuutta ja seksuaalisuuden puheeksi ottamiseen liittyviä opintoja. Puutteellinen koulutus ja siitä seuraava tietämyksen puute on vaikuttanut siihen, että lääkäreiden, psykologien, ja muiden sosiaali- ja terveydenhuoltoalan ammattilaisten valmius kohdata työssään pedofiilisesti suuntautuneita asiakkaita on riittämätöntä. (Alanko, Häikiö, Jahnke & Santtila 2015; Jahnke, Phillips & Hoyer 2015; Stiels-Glenn 2010.)

¹ Tilanne Suomessa keväällä 2017.

2.6.2 Terveydenhuollon ammattilaisten asenteet ja riittämättömät valmiudet

Esteenä avun hakemiselle on mainittu pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden kokema syvä häpeä omista tunteista, ja pelko joutua leimatuksi mikäli paljastaa tämän puolen itsestään jollekin ulkopuoliselle. Ongelmallista on myös se, että mikäli henkilö rohkaistuisikin hakemaan apua, puutteellinen ja yksipuolinen tieteellisen tiedon tuottaminen on osaltaan vaikuttanut siihen, ettei asiantuntevaa auttavaa tahoja välttämättä ole tarjolla. Ennaltaehkäiseviä interventioita ja terapiaohjelmia ei ole tarjolla riittävästi, eikä sosiaali- ja terveydenhuoltoalan ammattilaisten koulutus tarjoa tarpeeksi valmiuksia kohdata ja ottaa puheeksi asiakkaan poikkeavia seksuaalisia mieltymyksiä. Lisäksi, sosiaali- ja terveydenhuoltoalan koulutetut ammattilaisetkaan eivät ole immuuneja yhteiskunnassa vallitsevien stigmatisoivien asenteiden omaksumiselle, ja voivat tästä syystä olla haluttomia ottamaan vastaan asiakasta, joka on pedofiilisesti suuntautunut; tai olla asenteidensa vuoksi kyvyttömiä kohtaamaan asiakasta kunnioittavalla tavalla tasavertaisena ihmisenä; ja näin ollen kyvyttömiä tarjoamaan laadukasta apua ja neuvontaa. Sosiaali- ja terveydenhuoltoalalla työskentelevien ammattilaisten suhtautumista pedofiilisesti suuntautuneita asiakkaita kohtaan ei ole olemassa paljon tutkimustietoa. Aihetta on kartoitettu ainoastaan kolmessa tieteellisessä tutkimuksessa. (Alanko, Häikiö, Jahnke & Santtila 2015; Jahnke, Phillips & Hoyer 2015; Stiels-Glenn 2010.)

Suomalaisella sosiaali-, terveydenhuolto- ja rikosseuraamusalan ammattihenkilöstön asenteita ja valmiuksia kartoittavassa tutkimuksessa Alanko ja Häikiö kollegoineen (2015) ovat pyrkineet selvittämään ammattihenkilöiden valmiuksia työssään kohdata asiakkaina henkilöitä, jotka tuntevat seksuaalista vetoa lapsia kohtaan. Tutkimuksen tuloksista käy ilmi, että suurin osa kyselyyn vastanneista ammattihenkilöistä kokee, että heidän saamansa koulutus ei ole tarjonnut heille riittäviä valmiuksia työskentelyyn pedofiilisesti suuntautuneen asiakkaan kanssa. Vastaajat kokivat tietonsa pedofiiliasta ja siihen liittyvästä lainsäädännöstä puutteelliseksi. Myös

seksuaalisuuden ja lapsiin kohdistuvan seksuaalisen kiinnostuksen puheeksi ottaminen koettiin olevan oman ammatillisen osaamisen ulkopuolella. Tutkimuksessa selviää myös, että moni ammattilainen kokee pedofiilisesti suuntautuneen asiakkaan kohtaamisen vaikeaksi sen herättämän voimakkaan henkilökohtaisen negatiivisen tunnereaktion vuoksi.

Vastaavia tuloksia sosiaali- ja terveydenhuoltoaan ammattilaisten puutteellisista valmiuksista kohdata työssään pedofiilisesti suuntautuneita asiakkaita on saatu myös Saksassa Essenin kaupungin psykoterapeuteille suunnatussa kyselyssä. Selvityksessä käy ilmi, että 76:sta kyselyyn vastanneesta psykoterapeutista ainoastaan neljä olisi valmis ottamaan pedofiilista kiinnostusta tuntevan henkilön asiakkaakseen. Valtaosassa tapauksista ne psykoterapeutit, jotka kertoivat kyselyssä kieltäytyvänsä ottamasta asiakkaakseen lapsista seksuaalisesti kiinnostuneita henkilöitä, perustelivat kieltäytymistään sillä että he kokivat, ettei heillä ole riittävästi kokemusta tai tietämystä aihepiiristä. (Stiels-Glenn 2010.)

Jahnke, Phillips ja Hoyer (2015) ovat Saksassa tutkineet koulutuksessa olevien psykoterapeuttien asenteiden muutoksia pedofiilisesti suuntautuneita asiakkaita kohtaan. Tutkimukseen osallistuneet psykoterapeuttikoulutettavat raportoivat olevansa haluttomia ottamaan asiakkaikseen pedofiilisesti suuntautuneita asiakkaita. Tutkimuksessa psykoterapiakoulutettavissa esiintyviä stigmatisoivia asenteita pyrittiin vähentämään järjestämällä psykoterapeuteille lyhyen intervention, jossa heille tarjottiin tietoa pedofiliasta, ja he saivat katsella lyhyen pedofiilisesti suuntautuneen henkilön kertomuksen omasta seksuaalisuudestaan. Tutkimuksen tulosten mukaan tiedon lisääminen ilmiöstä vähensi jonkin verran psykoterapeuttien kokemaa vihaa ja sääliä pedofiilisesti suuntautuneita henkilöitä kohtaan; pelontunteita pedofiliaa kohtaan ilmiönä; ja pedofilian käsittämistä hallitsemattomana ominaisuutena. Tästä huolimatta lyhyt interventio ei silti lisännyt psykoterapeuttien raportoimaa motivaatiota ja halukkuutta työskentelyyn pedofiilisesti suuntautuneiden asiakkaiden kanssa.

3. Aineisto ja menetelmät

3.1 Aineisto

Valitsemani englanninkielinen tutkimusaineisto koostuu viiden pedofiilisesti suuntautuneen henkilön kertomuksesta omasta elämästään ja seksuaalisuudestaan. Kussakin aineistoni kertomuksessa kirjoittaja käy läpi omaa kokemushistoriaansa, ja määrittelee identiteettiään suhteessa seksuaaliseen suuntautumiseensa. Olen valinnut kyseiset viisi kertomusta aineistokseni siksi, että kunkin kertomuksen kirjoittaja on henkilö, joka tahtoo pidättäytyä lapsiin kohdistuvista seksuaalirikoksista. Aihepiirin intiimin luonteen vuoksi olen kerännyt tarinat internetistä erilaisilta seksuaalisiin kohdehäiriöihin suuntautuneilta vertaistukifoorumeilta, jonka käyttäjät ovat seksuaalisesti kiinnostuneita lapsista, mutta pyrkivät olemaan toteuttamatta fantasioitaan; ja yhden kirjoituksen olen poiminut julkisesta blogista. Foorumilla ei ihannoida lapsiin kohdistuvaa seksuaalirikollisuutta, vaan vertaistuen ja keskusteluavun turvin käyttäjät saavat apua toisilta selviytyäkseen vaikeiden kokemustensa kanssa.

Foorumit, joilta tekstit on poimittu, ovat avoimia; ja kuka tahansa pystyy rekisteröitymättä seuraamaan niillä käytäviä keskusteluja. Foorumille kirjoitetut tekstit ovat kuitenkin ensisijaisesti kirjoitettu foorumin muille jäsenille, vertaisille. Kirjoitusten implisiittisenä motiivina on saada tai tarjota vertaistukea muille saman seksuaalisen suuntautumisen kanssa eläville. Tämä tulee ilmi siinä, että kertomusten kirjoittajat pyytävät muilta apua; kysyvät neuvoja; tai jakavat omia merkityksenantojaan, joista on ollut heille itselleen hyötyä sosiaalisesti vaikean ominaisuuden kanssa elämisessä. Kuten ei missään sosiaalisessa vuorovaikutuksessa, ei myöskään aineistoni kertomusten suhteen, voida päästä kertojan pään sisään lukemaan hänen ajatuksiaan, jolloin kerronnan todellisista motiiveista tai pyyteettömyydestä emme koskaan voi saada täyttä varmuutta. Spence (1998) on hyvin tarttunut tähän

dilemmaan, ja esittänyt että ihmisten kertomuksiin ei koskaan tulekaan suhtautua siten, että ne vääristämättä kuvaisivat historiallista totuutta; vaan niihin tulisi aina suhtautua siten, että ne ovat ehdottomia narratiivisia totuuksia, ja tarjoavat silmäyksen niistä erilaisista tavoista, joilla kokemuksia on mahdollista merkityksellistää. Aineistoni tekstien voidaan siis myös olettaa sisältävän kyseenalaistamattomia narratiivisia totuuksia.

3.1.1 Aineiston luotettavuuden arviointi

Kuten kaikessa ihmisten välisessä vuorovaikutuksessa, myös Internetin välityksellä ja tekstimuodossa tapahtuvassa vuorovaikutuksessa kertomusta tuottava henkilö tekee jatkuvasti tulkintoja vastaanottajien asenteista ja odotuksista, ja voi sen mukaan tuottaa tilanteessa kertomuksia jotka palvelevat strategisesti jotain sosiaalisia tavoitteita; tai pyrkiä esittämään kertomuksensa siten että kertojana tulee itse nähdä mahdollisimman sosiaalisesti suotavassa valossa (Hänninen 2000, 31–32). Kun tutkitaan ihmisten itse sanoittamia kuvauksia heidän omasta elämästään, on aineistojen validiteettia arvioidessa pohdittava sitä, kuinka pyyteetöntä kertojien kerronnan voidaan arvioida olevan (Josselson 2004, 292). Erityisesti kun tutkimuksen kohteena on arka intiimi aihealue tai henkilökohtainen ominaisuus, joka ei ole yhteiskunnallisesti hyväksytty ja aiheuttaa häpeää, on tutkimusta tehdessä tärkeää huomioida etteivät tutkittavat välttämättä tuota täysin todenpitäviä kertomuksia tilanteestaan (Saaranen-Kauppinen & Puusniekka, 2006). Aineiston validiteetti on hyvä silloin, kun kerronta on mahdollisimman intressitöntä, eikä kerronnalla ole mitään erityisiä sosiaalisia tai poliittisia tavoitteita. Absoluuttinen intressittömyys itseilmaisussa ei milloinkaan voi täysin toteutua, sillä kertomusten kertominen on aina sosiaalista toimintaa, ja kerronta suuntautuu aina tietyille yleisölle. (Hänninen 2000, 31–32.)

Ottaen huomioon nämä aineiston validiteettiin liittyvät seikat, ja tutkimusaiheeni

arkuuden ja intiimin luonteen, olen valinnut käyttää aineistonani niitä valmiina olemassa olevia kertomuksia, joita pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt ovat itse itsestään tuottaneet netissä erilaisilla vertaisryhmätukeen perustuvilla keskustelufoorumeilla tai henkilökohtaisissa blogikirjoituksissaan. Foorumeilla ihmiset ovat voineet tuoda oman kertomuksensa julki nimimerkillään ilman pelkoa siitä, että heidän kertomuksellaan olisi heihin henkilökohtaisesti kohdistuvia negatiivisia seuraamuksia. Foorumeilla ei myöskään ajeta mitään poliittista agenda, vaan ne perustuvat vertaistuen saamiseen, ja mahdollisuuteen jakaa ja vertailla kokemuksia keskenään muiden samassa tilanteessa olevien kanssa. Aineistoni kertomukset ovat luonteeltaan omaelämäkerrallisia, joten niiden voidaan olettaa olevan hyvin lähellä sitä tapaa, jolla tutkittavat itselleen puhuvat (Hänninen 31–32). Foorumien teksteille on luonteenomaista, että seksuaalisuuden moniulotteinen käsite supistuu kirjoittajien teksteissä käsittämään ainoastaan normatiivisesta poikkeavan seksuaalisen suuntautumisen, joka värittää koko kirjoittajan identiteettiä. Nimenomaan poikkeaviin seksuaalisiin mieltymyksiin ja suuntautumiseen keskittyvällä keskustelufoorumille on toki odotettavaakin, että sinne kirjoittavat henkilöt tuovat vahvasti julki tämän puolen identiteettiään oikeuttaakseen palstalla olonsa ja kirjoituksensa, ja voi pohtia sitä, ovatko tutkimuksen tulokset yleistettävissä muihin konteksteihin. Foorumi on ennen kaikkea paikka, jossa henkilöt pääsevät ilman tuomituksi tulemisen pelkoa tuomaan itsestään julki tämän hävettävän ja itseinhoa aiheuttavan osan identiteettiään, jolle ei välttämättä muuten arkielämässä löydy tilaa. Vastaavanlaisia ulostulon paikkoja voivat esimerkiksi olla seksuaalineuvonta- ja terapiatilanteet, paikat jossa henkilö voi vapaasti kertoa ja jakaa muille sitä mitä kokee, ja kuinka kokee elämänsä pedofiilina.

Tutkimukseni perustuu aineistolähtöiseen tulkintaan, jossa olen ilman mitään ennako-oletuksia pyrkinyt kuvaamaan tutkimukseni kohteena olevaa ilmiötä siten, kuinka se aineistossani ilmenee. Tutkijana on kuitenkin oltava tietoinen siitä että täysin omaa ääntä ei saa koskaan häivytettyä pois tutkimuksensa tuloksista, ja puhdas aineistolähtöisyys on utopistinen ihanne. Oma ääni on aina tulkinnoissa

läsnä: aineiston valinnassa, tutkimuskysymysten muotoilussa, ja se jättää aina jotain tarkastelun ulkopuolelle. Laadullisessa tutkimuksessa onkin erityisesti peräänkuulutettu kuinka tärkeää on, että tutkija tekee valintansa tietoisesti ja on kykeneväinen refleктоimaan valintojensa vaikutuksia tutkimustuloksiin. (Hänninen 2000, 34–35.) Olen tarkoituksella valinnut aineistokseni niiden henkilöiden kertomuksia, jotka ovat seksuaalisesti pedofiilisesti suuntautuneita, ja jotka ymmärtävät lapsiin kohdistuvien seksuaalisten tekojen olevan väärin ja tahtovat pidättäytyä tekemästä seksuaalirikoksia, sillä tahdon tutkielmallani lisätä tietoisuutta siitä, kuinka monimutkaisen ilmiön kanssa olemme tekemisissä kun puhumme pedofiiliasta. Myöskin tutkimuskysymykseni pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden selviytymiskeinoista on tasavertaisuuden ja ihmisarvon kunnioittamisen ideologian leimaama: ajattelen, että on tärkeää nostaa tietoisuuteen myös pedofilian inhimillinen, usein piiloon jäävä puoli.

3.1.2 Internetaineistojen käyttöön liittyvät eettiset kysymykset

Internetaineistojen käyttämisessä tutkimuksessa pätevät samat lait, tutkimuseettiset säännöt ja ohjeuorat kuin minkä tahansa muunkin aineiston käsittelyssä: aineiston käsittelyn lähtökohtana on tutkittavien henkilöiden ihmisarvon kunnioittaminen, anonymiteetin takaaminen, vahingon välttäminen ja itsemääräämisikeuden kunnioittaminen (Kuula 2014; Tutkimuseettinen neuvottelukunta 2009).

Internetissä julkisiksi kirjoitetut tekstit ovat vapaasti luettavissa ja käytettävissä tutkimustarkoituksiin. Kuitenkin internetaineistot ovat eettisesti ristiriitaisia ja haastavia. Internetissä julkisen ja yksityisen rajat hälvenevät, ja on kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, kuinka aineistojen vääränlainen käyttötarkoitus tai esittämistapa voi saada aikaan vahinkoa joko yksilölle tai yhteisölle, joka ei välttämättä tekstiä kirjoittaessaan ole ollut tietoinen siitä, kuinka julkinen teksti todellisuudessa onkaan. (Kuula 2014.) Aineistoni henkilöt ovat alun perin kirjoittaneet

tarinansa julkisiksi nimimerkeillään. Vaikka ihmiset toimivat netissä julkisilla alustoilla luoden kaikkien vapaasti käytettävissä ja selattavissa olevaa materiaalia, tutkimusten mukaan ihmisillä on kuitenkin voimakas odotus siitä että heidän julkaisemansa materiaali säilyy yksityisenä heidän ja julkaisufoorumien yhteisön välisenä asiana (Markham & Buchanan 2012, 6–7).

Julkisten blogitekstien käyttö tutkimusaineistona ei myöskään edellytä erillisiä toimenpiteitä, tai luvan kysymistä sivuston haltijalta. Kuitenkin käytettäessä aineistona yksityisten henkilöiden blogeja, on punnittava tarkasti sitä, tuodaanko raportoinnissa esiin henkilöiden tunnistetietoja. (Kuula 2014.)

Olen itse omassa aineistossani kunnioittanut henkilöiden yksityisyydensuojaa poistamalla tai muuttamalla aineistosta suorat, eli yksilöivät tunnistetiedot, kuten henkilöiden itsestään käyttämät nimet tai nimimerkit, paikkakunnat ja valokuvat. Tutkimusaiheeni arkaluontoisen aihepiirin, ja yhteiskunnallisesti ja sosiaalisesti tuomittavan luonteen vuoksi en ole liittänyt kokotekstiaineistoa tutkimukseni liitteisiin suojellakseni henkilöitä kirjoitusten takana.

3.2 Sisällönanalyysi

Olen tutkielmassani käyttänyt analyysimenetelmänä sisällönanalyysiä, joka on laadullinen tutkimusmetodi erilaisten kielellisten tekstimuotoisten aineistojen - kuten erilaisten kirjoitettujen tekstien, ja litteroitujen keskusteluiden ja haastatteluiden - aiheen ja teeman tutkimiseen. Sisällönanalyysi voidaan kutsua kielelliseksi analyysimenetelmäksi, jolla on mahdollista luokitella ja aineistossa esiintyviä teemoja. (Chi 1997, 271.) Sisällönanalyysin avulla tutkittavasta aineistosta etsitään ja poimitaan siinä esiintyviä merkityksiä, jotka analyysin seuraavassa vaiheessa tiivistetään, nimetään uudelleen, ja luokitellaan, ja tuloksena on tiivistetty kuvaus aiheesta. Sisällönanalyysin etuna on testimuotoisen, joskus hajanaisenkin aineiston merkitysten esittäminen selkeässä, tiivistetyssä ja yleisessä muodossa, jolloin

tarkastelun kohteena oleva ilmiö on helpompaa sijoittaa tarkasteluun osaksi laajempia yhteiskunnallisia konteksteja. (Tuomi & Sarajärvi 2002, 105-106; Ruusuvuori, Nikander & Hyvärinen 2010, 9-36.)

Olen analysoinut tutkimusaineistoa aineistolähtöisesti siten, että minulla ei ole ollut etukäteen teoriaa tai hypoteesia, jonka näkökulmasta aineistoa tarkastelen, vaan olen antanut tutkimuskysymyksiäni ohjata analyysiä. Täysin puhtaaseen aineistolähtöisyyden on inhimillisen tutkijan kuitenkin vaikeaa päästä (Ruusuvuori et. al 2010, 9-36).

Olen valinnut sisällönanalyysin tutkimusmenetelmäksi, koska ihmisten omakohtaisissa kertomuksissa merkitykset ovat usein värikkäitä, monitahoisia ja epäsystemaattisia. Tahdoin järjestää näitä merkityksiä uudelleen systemaattisella tavalla helposti hahmotettavaksi kokonaisuudeksi, jolloin tämän tärkeän ilmiön ottaminen osaksi yhteiskunnallista keskustelua olisi helpommin lähestyttävää.

3.2.1 Menetelmän arviointi

Mikään tutkimusmenetelmä ei voi koskaan tuottaa täydellistä ymmärrystä tutkimuksen kohteena olevasta ilmiöstä. Erilaisilla tutkimusasetelmilla ja tutkimusmenetelmillä on mahdollista saada aikaiseksi erilaisia pilkahduksia siitä, millaisen ilmiön kanssa olemme tekemisissä. (Eskola & Suoranta 2000, 219–222.) Ihmisten tarinoita sisällöllisesti tutkittaessa tutkimuksen tavoitteena ei ole suoraviivaisesti kuvata objektiivista todellisuutta, vaan tuottaa kuvauksia siitä millaisia henkilökohtaisia kuvauksia kokijat rakentavat vastineiksi arkitodellisuuden tapahtumille. Historiallisten elämäntapahtumien henkilökohtaiset merkitykset muodostavat aina kokijalleen hänen ainutlaatuisen todellisuutensa. Voidaankin sanoa, että ihmisten tuottamien kertomusten tutkimuksen tavoitteena on kuvata *narratiivista todellisuutta*, eli sitä merkitysmaailmaa jonka avulla kokijat maailmaa tulkitsevat, ja niitä jäsennystapoja, joilla he itse esittävät asiansa. Tarkoituksena ei

ole ottaa kantaa kertomusten historialliseen paikkaansapitävyyteen. (Spence 1982, 21–37.) Sisällönanalyysi tutkimusmenetelmänä ei anna tutkijalle välineitä tarkastella ja tehdä päätelmiä kertomusten kirjoittajien motiiveista tai kertomusten totuudenmukaisuudesta. Tutkimukseni on tuottanut tietoa pedofilian narratiivisesta todellisuudesta: eli ymmärrystä pedofiiliasta sellaisena, kuinka pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt ominaisuutensa *voivat* kokea; ja millaisia kuvauksia he itse kokemukselleen *saattavat* antaa. Tutkimukseni tarjoaa yhdenlaisen näkökulman pedofiliaan omakohtaisena kokemuksena, ja voi toimia hyvin keskustelunherättäjänä, ja erilaisten ajatusmallien tiedostamisen apuna.

3.2.2 Menetelmän käyttöön liittyvät eettiset kysymykset

Sisällönanalyysi tarjoaa vertaansa vailla olevan välineen päästä luomaan hajanaisista kertomuksista yleisiä kuvauksia ja tiivistelmiä. Menetelmän käyttöön liittyy kuitenkin myös huomattavia eettisiä haasteita. Jokaisen yksilön tapa kokea ja tulkita maailmaa merkitysten muodostamisen kautta on varsin henkilökohtainen ja ainutlaatuinen. Näiden ainutkertaisen merkitystenantojen kautta jokainen ihminen muodostaa juuri omanlaisensa käsityksen itsestään, ympäröivästä maailmasta; ja suhteestaan tähän maailmaan. Perushaasteena eettisesti onkin nimenomaan se, kuinka analyysin avulla voidaan saada henkilöiden kertomista yksilöllisistä kokemuksista aikaiseksi sellaisia yleistyksiä, jotka ovat myös muiden ihmisten tunnistettavissa; ja kuitenkin tehdä tämä samalla jokaisen yksilön ainutkertaista kokemusta kunnioittaen. Mahdollisimman eettisesti kestävään tulokseen on mahdollista päästä suhtautumalla analyysin kohteena olevaan aiheeseen täysin aineistolähtöisesti antamalla aineiston sanella sen suunnan, jonka tutkimus ottaa. (Josselsson 2004, 292; Hänninen 2000, 33–35.)

Etenkin seksuaalisuus on sellainen perustavanlaatua oleva inhimillinen ominaisuus, jonka koemme olevan hyvin henkilökohtaista ja intiimiä. Seksuaalisuus on merkittävä

kokemus omasta itsestäme – se läpileikkaa suhtautumistamme kehoomme, tunteisiimme, tapaamme ilmaista itseämme, ajatella ja olla suhteessa muihin. Onkin hyvin luonnollista, että tunnemme olevamme erityisen herkästi haavoittuvia avatessamme seksuaalisuuteemme liittyvää kokemusmaailmaamme ulkopuolisille ihmisille. Aiheeseen tutkimuksen nimissä tarttuminen on vaatinut minulta tutkijana eettistä herkkyyttä ja kykyä käsitellä kertomuksia niiden kokijoita kunnioittaen: siten että välitän tuomitsematta aineistosta esille kuvaukset sellaisinaan, kuin kertomusten kertoja on itse ne ilmaissut. Tätä läpinäkyvyyttä olen pyrkinyt lisäämään esittämällä analyysissä paljon suoria lainauksia aineistosta. Valitsemani aineiston parissa työskentelyssä korostuvat myös inhimillisyyden ymmärtäminen, hyväksyminen ja kunnioittaminen toisessa ihmisessä, joka on kertonut intiimin ja vaikean kertomuksen omasta itsestään. Olen oman tutkimukseni raportoinnissa ottanut nämä huomioon käyttämällä pedofiliaa ja kertomusten esittäjiä tuomitsematonta kirjoitustyyliä. Olen myös analyysissäni käyttänyt niitä sanoja, joita tutkittavat ovat itse kertomuksissaan käyttäneet kokemustensa nimeämiseen.

4. Analyysi ja tulokset

4.1. Miken tarina

Miken tarina poikkeaa aineistoni muista kirjoituksista sillä, että Miken tarina on kirjoitettu hänen ylläpitämässään henkilökohtaisessa blogissa.

Mike ei tekstissään tuo julki sitä, mitä sukupuoli-identiteettiä hän kokee edustavansa. Mike ei missään vaiheessa tekstiä reflektoi sukupuolisuuden kokemukseensa liittyviä asioita, joten on mahdollista olettaa, että hän kokee identiteettinsä normatiivisessa binäärisessä sukupuolijärjestelmässä ongelmattomaksi. Hänen käyttämänsä nimimerkki - perinteinen maskuliininen nimi – ja hänen pohdintansa siitä oliko hän *homo* [sic.] alkaessaan tuntea viehätystä poikia kohtaan antavat olettaa, että Mike identifioi itsensä sukupuoleltaan mieheksi. Miken ikä ei paljastu hänen tekstinsä sisällöstä.

Minäkö pedofiili? – Asian ymmärtäminen

Mike erittelee seuraavaksi elämässään tapahtuneen merkityksellisen käännekohdan hänen kokemushistoriassaan: kun hän 13-vuotiaana huomasi tuntevansa seksuaalista vetoa poikia kohtaan. Mike kuvailee tämän tapahtuneen yllättäen, eikä hän osaa selittää mikä sai aikaan kiinnostuksen kääntymisen tytöistä poikiin.

“This habit of jerking off to lingerie catalogs and fantasies of girls I knew went on for about a year. Then, in my 8th grade year, a few months before my 14th birthday, something changed. I don’t know what the fuck happened. I don’t know how or why the switch was suddenly flipped in my mind. All of the sudden, out of the blue, boys started to look good to me. At first, it was just a little, but within probably a month of having my first sexual

thought of a boy, they were all I thought about or masturbated to.”

Mike kuvailee, kuinka hänestä oli täysin järjenvastaista, että hän yllättäen oli alkanut tuntea vetoa samaa sukupuolta olevia nuoria poikia kohtaan. Mike haki aluksi arkijärkeen sopivaa selitystä ja merkitystä kokemukselleen, ja kuvitteli että hänestä oli tulossa homoseksuaalisesti suuntautunut aikuinen. Kuitenkin varsin pian Mike alkoi ymmärtää, että hänen seksuaalinen viehätyksensä kohdistui ennen kaikkea esiteini-ikäisiin poikiin.

“It didn’t make any sense. I had never been attracted to other boys at all before. Not even a little, tiny bit. At first I thought I was becoming gay, but it didn’t take long for me to realize that wasn’t it. I was nearly 14 and now well into puberty. The boys that suddenly looked good to me were all younger. Only ones with prepubescent features. After that, I grew up..... my attraction did not.”

Kun Mike ymmärsi olevansa pedofiili, oli hän järkyttynyt ja hänen oli vaikeaa käsittää mitä hän oikein oli tehnyt ansaitakseen kohtalonsa. Asian tiedostaminen sai Miken tuntemaan syvää häpeää ja itseinhoa, ja miettimään pakkomielteenomaisesti itsensä tappamista. Mikellä ei ollut olemassa mitään samastumisen kohdetta, hän oli aikaisemmin kuullut pedofiiliasta ainoastaan uutisissa, joissa kerrottiin surullisia tarinoita lapsiin kohdistuneista seksuaalirikoksista. Mike identifioi pedofiilit - ja itsensä sairaiksi - lohduttomiksi yksilöiksi, pahuuden ruumiillistumiksi ja pahimmiksi mahdollisiksi elämänmuodoiksi.

“I had no frame of reference for the things I thought and felt, other than the horrible things you’d hear on the news about child molesters. I thought I knew shame and self-hate before then but this brought those to a whole new level. I had been dealing with suicidal

thoughts since I was in the fourth grade, but now my suicide ideation became almost more of an obsession. What had I become? How could I be this sick and this hopeless? I was a pedophile. I had become a true creature of evil. The worst possible form of life. What had I done to deserve this fate and this level of torment?"

Pedofilina eläminen on kirous ja kärsimystä

Mike identifioi itsensä pedofiiliksi, ja näkee pedofilian olevan kiinteä osa häntä itseään. Mike tuo tekstissään moneen kertaan julki sen, kuinka hän koee pedofilian kiroukseksi ja taakaksi, joka tekee jokapäiväisestä elämästä taistelua ja kärsimystä. Mike kuvailee itseään sairaaksi ja toivottomaksi pahan luomukseksi, pahimmaksi mahdolliseksi elämänmuodoksi.

"I see my pedophilia as a burden and a curse and every single day is a struggle."

"I understand that most people's lives aren't easy, but then most people aren't cursed with the least desirable form of sexuality imaginable. The good news is, I have never acted on my pedophilic attractions."

"What had I become? How could I be this sick and this hopeless? I was a pedophile. I had become a true creature of evil. The worst possible form of life. What had I done to deserve this fate and this level of torment?"

Eläminen yhteiskunnassa tuomitun seksuaalisen suuntautumisen kanssa on sen kokijoille raskas kokemus. Seuraavassa olen eritellyt tekstistä niitä kohtia, joissa Mike tuo esiin erilaisia selviytymiskeinoja ja voimavaroja seksuaalisen suuntautumisensa kanssa elämisessä, ja pidättäytymisessä lapsiin kohdistuvilta seksuaalirikoksilta.

Miksi minusta tuli tällainen? - Järjellisten selitysten etsiminen itsensä ulkopuolelta omasta kokemushistoriasta ja kasvuympäristöstä

Mike pohtii ja tuottaa selityksiä seksuaaliselle suuntautumiselleen käymällä läpi omaa lapsuuttaan ja kokemushistoriaansa. Miken tapa tuottaa selitystä sille, miksi hän on pedofiili tapahtuu oma seksuaalihistorian reflektoinnin kautta. Mike kertoo lapsuudessa joutuneensa kokemaan seksuaalista kiusaamista ja kaltoinkohtelua naapurustonsa vanhempien lasten toimesta. Kirjoituksessaan Mike tuo ilmi sen, että hän näkee näillä lapsuuden traumaattisilla kokemuksilla olleen vaikutusta hänen seksuaalisuutensa ja tunne-elämänsä kehittymiseen.

“I come from a background of childhood sexual abuse and bullying. I won’t get into the details of that too much, because then this would get too long. I will say that I was never the victim of an adult pedophile offender though. Most of the molestation and abuse I was subject to came at the hands of older kids in my neighborhood [...] Either way, I know the experiences I had as a child were sexually traumatic, and had a profound impact on my sexual and emotional development.”

Mike sanoittaa lapsuutensa ja nuoruutensa olleen seksuaalisesta kaltoinkohtelusta johtuen seksuaalisen häpeän, hämmennyksen ja turhautumisen kyllästämää aikaa. Miken kertomuksesta voi päätellä, että hän ei ole lapsuudessaan ja nuoruudessaan saanut riittävästi seksiin ja seksuaalisuuteen liittyvää kasvatusta ja neuvontaa luotettavan turvallisen aikuisen toimesta. Mike kuvaa esiteinivuosiansa olleen seksuaalisen turhautumisen kyllästämää aikaa. Hän ei osannut masturboida seksuaalista jännitettä purkavalla tavalla orgasmiin saakka, mikä hänen omien sanojensa mukaan ajoi hänet hulluuden partaalle.

“Because of a lot of the things that had gone on, I spent my preteen years obsessed with

sex and pornography, and the sexual frustration, confusion, and shame this created ate at me. If only I'd at least known how to masturbate to orgasm, perhaps this would have lessened the frustration a little but I didn't know how. I only knew how to "play with myself", and I did that a lot, but didn't find it all that satisfying. I felt like I needed release, but I didn't know how to achieve it and it drove me crazy."

Itsensä uudelleen määrittely: "Olen pedofiili, mutta en hirviö!"

Mielikuva siitä mitä pedofiilinä oleminen on, oli Mikelle sisäistynyt suoraan siitä kulttuurisesta tarinanvarannosta, ja niistä presentaatioista joita pedofiiliasta on yhteiskunnassa tarjolla. Ymmärtäessään olevansa kiinnostunut lapsista seksuaalisesti Mike ajatteli, että hänen kohtalonsa lapsiin kohdistuvien seksuaalirikosten tekijänä oli sinetöity. Mike kertoo, että hän oli aikaisemmin kuullut pedofiiliasta puhuttavan aina ainoastaan seksuaalirikosten yhteydessä, ja hänen mielikuvissaan pedofiilit olivat *"likaisia irstaita miehiä"* [sic.]. Mike ei kuitenkaan tuntenut olevansa kuvausten kaltainen mies, ja haluaa eriyttää itsensä tästä mielikuvasta määrittelemällä identiteettinsä uudelleen suhteessa seksuaaliseen suuntautumiseensa: *"Minä en ole kuin muut pedofiilit!"*

"For the first year or so of knowing and understanding that I was a pedophile, I was terrified that I was doomed to become a child molester. Surely prison awaited me some day. Surely everyone who had these types of thoughts and attractions acted on them eventually, right? There was no denying to myself what I was, and there was only one way I thought that could end. However, by my mid teens, I had resolved to myself that I would never become one of those dirty, creepy men you hear about on the news molesting little boys. I knew I wasn't like that and I didn't want to be that. At the time, I still figured probably everyone else on the planet who was afflicted with the types of attractions I had must act on them. I was going to be the one who didn't though. I was going to break the mold. I was going to be the one who beat this thing, and the one who wouldn't let it make me become a child molester, even if I was the only one in the world."

Ymmärrys seksuaalisen kaltoinkohtelun vahingollisuudesta lapsen kehitykselle

Mike tuo kertomuksessaan vahvasti julki sen, että hän ei hyväksy lasten seksuaalisen koskemattomuuden loukkaamista. Mike tuo kirjoituksessaan julki, että hänellä on ymmärrystä siitä, kuinka vahingollista lapselle on joutua aikuisen ihmisen seksuaalisten tekojen kohteeksi, ja hän tahtoo välttää tämän kärsimyksen tuottamista.

“Fortunately, when it comes to the sexual aspect of my attraction, I have been blessed with a solid core belief that it is always wrong and harmful for an adult to be sexual with a child under any circumstances.”

Mike kertoo elämänsä olevan jatkuvaa kamppailua. Mike kertoo että ollessaan yksin lasten kanssa hän ajattelee seksuaalissävytteisiä ajatuksia, mutta ei ole milloinkaan tuntenut halua tai houkutusta toteuttaa noita ajatuksia. Syyksi tälle Mike kertoo, että hän ymmärtää tekojen olevan väärin ja typerää monella eri tasolla.

“I do struggle with my pedophilia, and I am tormented by it, but the not abusing children part is easy for me. I’ve been alone with kids I was attracted to hundreds of times, (perhaps thousands), and while I’ve had sexual thoughts in those situations, acting on them has never been something I’ve actually been tempted to do. I’ve never really even considered it. The very thought seems not only wrong, but also unrealistic and stupid, for a variety of reasons that I probably shouldn’t have to spell out.”

Päihteiden käyttö ja itsemurha-ajatukset

Mike kertoo kokevansa seksuaalisen suuntautumisensa erittäin raskaana taakkana ja kirouksena, josta tahtoisi päästä eroon mikäli se vain olisi mahdollista. Mike kuvailee seksuaalisen suuntautumisen kanssa elämää kärsimykseksi, josta vasta kuolema pystyy hänet vapauttamaan. Selviytymiskeinona kärsimyksen helpottamiseksi Mike on käyttänyt alkoholin juomista ja ajautunut useita kertoja lähelle itsemurhaa.

“Sexual attraction to children is a curse of the worst order. It drives me to drink, it drives me to hate my life, and it has nearly driven me to suicide more times than I can count. There is no hope. It will torment me until the day I die. If there was a magic pill I could swallow that would make me stop being attracted to kids, I’d claw my way through hell to get a hold of it. Unfortunately, the only way to remove it from the brain is to put a gun in your mouth and pull the fucking trigger. How I haven’t done that over all these years is anyone’s guess. Sorry if that’s morbid but it’s true”

Avautuminen ystävälle ja hakeutuminen terapiaan

Eräänä iltana ollessaan 18-vuotias Mike oli päättänyt tappaa itsensä. Ennen itsemurhan suorittamista hänelle tuli tarve avautua salaisuudestaan ystävälleen. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun Mike kertoi kenellekään tuntevansa seksuaalista viehätystä lapsia kohtaan. Miken ystävä suhtautui Miken tarinaan tuomitsematta, ja sai hänet suostuteltua ottamaan yhteyttä terapeuttiin. Mike kertoo terapian ansiosta olevansa elossa tänään, ja kokee että terapia on auttanut häntä ahdistuksessa.

“At 18, I disclosed to a friend of mine about my childhood sexual abuse and about my pedophilia, all in the same conversation. I had decided to kill myself that night and I intended to. I don’t know what convinced me to call him that night and disclose before I

went through with it but I did. I couldn't believe I was telling someone but the words just started flowing out of me, as did the tears. I remember sitting in a fetal position with the phone to my ear, tearing at my hair and sobbing while I told him everything. He convinced me to come to his house that night and sleep over to keep me safe. He also told me he could hook me up with his family's therapist. I visited the therapist he hooked me up with for about a year and a half. If it hadn't been for my sessions with him, I don't know if I'd be here today. He really helped me sort some things out, put some things in perspective and get some things off my chest. However, I went to him with the false hope that therapy could fix me. That it could cure my pedophilia. Of course it couldn't. Nothing can cure it."

Vertaistukiryhmän merkitys

Mike kertoo kuinka Virped -vertaisryhmän (Virped on vertaistukeen perustuva pedofiilien ylläpitämä yhteisö, jonka tarkoituksena on tukea toinen toisiaan olemaan sortumatta seksuaalisiin tekoihin lasten kanssa) löytyminen ja ryhmän toimintaan mukaan meneminen on hänelle tuonut uutta positiivista sisältöä elämään. Mike kertoo yhteisöstä tulleen hänen koko elämänsä, ja hän on sitoutunut yhteisön toimintaan. Yhteisö on tuonut Mikelle yhteenkuuluvuuden tunnetta, ja kokemuksen siitä, että hän ei ole yksin maailmassa, vaan on olemassa muita hänen kaltaisiaan.

"The good news is, a couple of years ago, I found the forums over at Virped (Virtuous Pedophiles.) Since then, the Virped community has become my life, and I have never been so dedicated to a cause as I am to ours. A support group run for pedophiles, by pedophiles, and one in which the members are all committed to not acting on their attractions is something I would not have dared hope for just a few short years ago. [...] I wish I could go back in time and tell the 15 year old me that this community would exist someday, and that he was not alone in the world."

4.2. Jackin tarina

Jack on 33-vuotias itsensä pedofiliksi määrittelevä mies. Jack kirjoittaa omasta kokemuksestaan ensimmäistä kertaa julkisesti vertaistukeen perustuvalla keskustelufoorumille. Seuraavassa olen eritellyt Jackin tarinasta niistä kohtia, joissa hän tuo julki henkilökohtaisia tapojaan selviytyä arjestaan suuntautumisensa kanssa, ja niitä selviytymisstrategioita, joita hän käyttää seksuaalirikoksilta pidättäytyäkseen.

Identiteetin määrittely suhteessa muihin pedofiilisesti suuntautuneisiin henkilöihin

Jack määrittelee omaa identiteettiään suhteessa pedofiliaan ja muihin pedofiileihin, ja pyrkii tuottamaan itselleen positiivista minäkuvaa erittelemällä ja arvottamalla pedofiilisesti suuntautuneita henkilöitä heidän mieltymystensä mukaan. Jack kertoo itse tuntevansa ensisijaisesti vetoa ainoastaan poikalapsiin. Hän tuo omassa kirjoituksessaan julki, kuinka hän kokee pedofilisen suuntautumisen olevan enemmän tuomittavaa ja inhoa herättävää silloin, kun pedofiilinen viehätys kohdistuu sekä tyttöihin että poikiin. Omien sanojensa mukaan Jack kertoo pitävänsä niitä pedofiileja, jotka tuntevat viehätystä sekä tyttöihin että poikiin ”karmivina ja ällöttävinä” ihmisinä, joilla on ”pedofiliaakin syvempiä ongelmia”. Jack kirjoittaa kokevansa, että pojista pitävänä pedofiilina hänen on paljon helpompaa sulautua muiden ihmisten joukkoon ja näyttäytyä normaalina.

“Finally, as weird as this sounds, I am very judgmental towards pedophiles who are attracted to girls or girls and boys. I have met a few and they are creepy and gross. They have far deeper problems than being a pedophile. Most boylovers such as myself, find it easier to blend in and appear normal.”

Henkilökohtainen suhde ja isälliset tunteet lasta kohtaan vähentävät seksuaalista viehätystä

Jack kertoo että pedofiiliastaan riippumattomista syistä työskentelee alalla, jossa jatkuvasti työssään on kontaktissa poikien kanssa. Jack kertoo tuntevansa seksuaalista viehätystä poikalapsia kohtaan, mutta hän ei ole ikinä toteuttanut näitä seksuaalisia mielihalujaan. Jack kertoo, että hänen tuntemansa seksuaalinen viehätys poikalasta kohtaan jatkuu siihen pisteeseen saakka, kunnes lapsi ei enää ole tuntematon, ja hän oppii tuntemaan tämän henkilökohtaisesti, jolloin seksuaalinen viehätys katoaa, ja olemassa olevat seksuaaliset ja romanttiset tunteet korvautuvat isällisillä tunteilla.

“For reasons outside of being a pedophile, I started working with boys. I just adore them. They fill that empty void in me. I have not acted out on my attractions because once I get to know a boy personally, I am not attracted to him anymore. I almost see him as my own kid and that kills the attraction. I am not sure why that is. However, I am very attracted to boys that I don't really know or other men who loves boys too.”

Jack ei itse osaa selittää syytä kokemukselleen, eikä hän tekstissään tuo julki sitä, onko hän yrittänyt tietoisesti käyttää tätä huomiotaan hyväkseen pyrkimällä tutustumaan poikiin joiden parissa työskentelee, jotta seksuaalinen viehätys katoaisi.

Vahva henkilökohtainen moraalinen ja arvomaailma

Jack ilmaisee ymmärtävänsä, kuinka lapsen raiskaaminen on väärin, eikä hän itse omien sanojensa mukaan milloinkaan tekisi sitä. Jack kuitenkin kertoo, että mikäli

lapsi tahtoo läheisyyttä ja halailua, ei hän käännytä lasta pois. Vaikkakin henkilökohtainen arvomaailma estää Jackia hänen omien sanojensa mukaan kaltoinkohtelemasta lasta, on hänen ilmaisemansa ajatusmaailma silti ongelmallinen. Ongelmalliseksi asetelman tekevät Jackin seksuaalis-romanttiset motiivit lapsen läheisyydenkaipuun tyydyttämiseen.

“Really what I wanted to say is that even though I am attracted to boys, I have my boundaries. I will not rape a kid but I will not turn a boy away if he wants to cuddle with me either. For me, leaving behind memories of affection is the most important thing.”

Hakeutumisyriytykset terapiaan

Jack kertoo elämänsä olevan raskasta, ja yrittäneensä hakea apua tilanteensa helpottamiseen terapiasta. Jackin tapauksessa kukaan hänen tapaamistaan terapeuteista ei kuitenkaan ole suostunut ottamaan häntä asiakkaakseen, ja Jack on jäänyt ongelmansa kanssa yksin.

“I even sought out help from psychologists and they declined to treat me (later found out they don't accept pedophile patients unless they are sex offenders). They can't even tell me why I am the way that I am. They can't tell me why I get a high being around boys.”

Jackin tapauksessa hänen tapaamansa ammattilaiset olivat kieltäytyneet hoitamasta pedofiilisesti suuntautuneita asakkaita, mikäli näillä ei ollut tuomiota seksuaalirikoksesta. Ennaltaehkäisevää hoitoa ja apua ei Jackin tapauksessa ole ollut saavutettavissa.

4.3. Johnin tarina

John on itsensä pedofiiliksi määrittelevä mieshenkilö, joka alkoi lukioikäisenä huomata taipumuksensa kiinnostua seksuaalisesti häntä itseään huomattavasti nuoremmista tytöistä. Seksuaalifantasioiden kohteena Johnilla olivat noin kymmenenvuotiaan tytöt. John alkoi ajan myötä ymmärtää, ettei hän ollut kuin muut, eikä hän voinut ymmärtää miksi hänen kiinnostuksen kohteensa olivat muista niin paljon poikkeavia.

“When I hit high school and my sexual fantasies continued to revolve around ten-year-olds, that was when I began to get worried. It was not normal, I found myself unable to masturbate to thoughts of the girls that had turned me on just a few short years before, now having to turn to their younger sisters in turn. As the girls I loved grew up, my attraction to them waned and disappeared, as they entered junior high school and I realized they just were not sexually alluring to me.”

“People around me dated, talked about girls, and I participated as best I could. I wondered, hoped even, that deep down everyone was like me and just much better at hiding it. The idea of being alone in this attraction was too much to consider, but over time I realized that I was alone. Other people saw little girls as children. Why did I see them the way I did?”

Myös John tuo omassa kirjoituksessaan julki, kuinka pedofilina eläminen on hänelle kärsimystä ja suurta tuskaa aiheuttava kokemus. Johnin kirjoituksessa käy ilmi kuinka raskaana taakkana hän suuntautumistaan pitää: John nimeää pedofilian “kammottavimmaksi salaisuudeksi, joka kenelläkään voi olla”, “kiroukseksi, joka on ajanut hänet lähesitsetuhoon useammin kuin kerran”, “sairaus”, “kamppailu”, “hirviö”.

”And yet here I am, exposing it to a limitless audience, baring my deepest, most horrible

secret to anyone who comes across it. I do not know what drove me to this point after years of hiding”

“This is about me, one man trying to work through a curse that has threatened to end his life more than once.”

“During my time struggling with my sexuality, my disease, my disorder, my monster (you can pick which you prefer to call it) there has been more than one girl I have found myself obsessed with.”

Tieteellisen tiedon etsiminen aiheesta ja ilmiön ymmärtäminen

Johnin tekstissä tulee julki, että John on etsinyt pedofiliaan liittyvää tieteellistä tutkimuskirjallisuutta ymmärtääkseen paremmin kokemustansa, ja haluaa vielä omassa kirjoituksessaan tuoda julki eronteon pedofilian ja seksuaalirikollisuuden välillä. John kirjoittaa, kuinka pedofilia itsessään on kliininen diagnoosi, eikä synonyymi lapsia seksuaalisesti kaltoinkohtelevan henkilön kanssa. John pystyy tieteellisen tiedon avulla rakentamaan minäkuvaa, jossa hän pedofiilina ei automaattisesti ole yhtä kuin seksuaalirikollinen.

“Not all pedophiles are child molesters. Not all child molesters are pedophiles. A pedophile, or one who suffers from pedophilic disorder, is defined in the DSM-5 as “a psychiatric disorder in persons 16 years of age or older typically characterized by a primary or exclusive sexual interest towards prepubescent children.” A child molester is, obviously, someone who acts out sexually in some way with a child, whether that be overtly through molestation or covertly through exploitation.”

Seurustelusuhteeseen hakeutuminen omanikäisen partnerin kanssa

Ollessaan lukiossa John päätti, että hänen on päästävä eroon lapsiin kohdistuvasta

seksuaalisesta viehätyksestään. John ei halunnut olla pedofiili, ja hän hankkiutui seurustelusuhteeseen oman ikäisen luokkakaverinsa kanssa.

“When I was in college, I knew I had to break it. I was filled with obscene fantasies revolving around children — children — and I knew how wrong it was. My family was excellent, my upbringing perfectly normal. No incidents in my past warranted this. I could not be a pedophile.”

“[...]I now decided to pursue a serious sexual partner. If I could not will this sickness out of myself I could, if you will excuse the obscenity, fuck it out. You could say I loved the girl, in a way. I do not know, though she filled a gap I needed at the time. She was the same age as me, a classmate, and I made it fairly clear from the beginning that I was serious about our relationship. It escalated quickly, my first time kissing in years, first time ‘slow-dancing’ since I was an acne-ridden teen. But there was no sexual spark. No attraction. [...] Her body was not attractive, sex with her was not something that caused me excitement. I closed my eyes – I fantasized about the bright-eyed girls that filled the dark parts of my brain and yet there was nothing for her, the woman with me.”

Yrityksestään huolimatta John kertoo, että hän ei tuntenut minkäänlaista seksuaalista viehätystä seurustelukumppaniaan kohtaan, vaikkakin tuolloin tämä auttoi Johnin tuntemaa yksinäisyyttä ja elämässään kokemaan tyhjyyttä vastaan. John kertoo, että harrastaessaan seksiä kumppaninsa kanssa hän fantasioi edelleen tyttölapsista.

Terapiaan hakeutuminen

John määrittelee tekstissään seurustelusuhteeseen hakeutumisen olleen hänen ensimmäinen yrityksensä parantua seksuaalisesta suuntautumisestaan. Seuraavaksi John kertoo yrittäneensä parannuskeinona hakeutumista terapiaan. Johnin asuessa

maalaismaisella seudulla, ei valittavissa olevien terapeuttien joukko ollut suuri. John aloitti terapiassa käymisen, ja puolen vuoden terapiasuhteen jatkumisen jälkeen ensimmäisen kerran otti terapeuttinsa kanssa puheeksi seksuaalisen suuntautumisen. Terapeutti suhtautui pedofiliaan tuomitsevasti, ja kertoi Johnille nähneensä uutisissa lasten kaltoinkohtelijasta, ja kuinka kuvottavana hän tätä piti. John ei kommentin jälkeen enää puhunut terapeutille asiasta, ja päätti luovuttaa ja lopettaa terapiassa käymisen parin viikon kuluttua tapauksesta.

“Then it was time for cure number two, and that was therapy. I researched therapists, though in my particularly rural part of North America pickings were slim. Choosing a fellow who seemed kind enough, I attended therapy with him for about six months before I decided to broach the subject of my sexuality. While my decision was made, it ended up meaning nothing. During a session, one of the few following my choice to try and tell him, my therapist mentioned something about a child molester in the news, and how disgusting he found that man. That was all it took. I shut my mouth, quit therapy a few weeks later, and decided that I was going to give up.”

Keskusteluavun etsiminen erilaisista internetyhteisöistä

John kertoi internetissä löytäneensä tiensä pedofiilien keskustelupalstalle. John pystyi sivustolla kertomaan kamppailustaan seksuaalisen suuntautumisen kanssa. Yhteisö tarjosi Johnille hetkellistä helpotusta, ja tunteen siitä, että hän ei ollut yksin. Ajan myötä John kuitenkin näki, kuinka yhteisön jäsenistä yksi jos toinenkin katosi joko saatuaan tuomion lapsipornosta ja lasten seksuaalisesta kaltoinkohtelusta - tai tekemällä itsemurhan. Tällöin John huomasi, että ei saisi tarvitsemaansa tukea tästä yhteisöstä.

“Trying to find a community to join was not a conscious choice, not really. But eventually

I ended up in an online group of pedophiles, talking about the struggle I was facing, contending with both those who saw a bright future for us and those who were on the cusp of killing themselves. These people made me feel less alone for a time, like there were others out there. Of course nothing is as it seems, and as one disappeared for child pornography, another for molestation, another after, yes, killing himself – I realized that the community was not going to do anything for me.”

John jätti yhteisön ja hakeutui etsimään tukea toisenlaisilta foorumeilta, ja päätyi keskustelupalstalle, jossa nuoret aikuiset puivat erilaisia elämänongelmiaan. John keskusteli palstalla aluksi masennuksestaan ja ahdistuksestaan ja ystävystyi palstalaisten kanssa. Usean kuukauden kuluttua John päätti uskoutua foorumilla saamiinsa ystävilleen seksuaalisesta suuntautumisestaan, ja kertoi palstalla olevansa pedofiili. Johnin ystävät tuomitsivat jyrkästi Johnin suuntautumisen, ja kehoittivat tätä muun muassa tappamaan itsensä, jotta maailma olisi parempi paikka. John kertoi musertuneensa saamastaan julkisesta torjunnasta ja vihasta.

“Then I moved on to another venue, this one not revolving around pedophiles, rather for young people with different life struggles. After several months in that group, talking through the depression and anxiety that spring from my pedophilia, I revealed to a couple people that I did in fact struggle with being sexually attracted to children. These people, then my closest friends and confidantes, told me the world would be better without me, that I should kill myself rather than continue to exist just to hurt children. The devastation of that rejection stays with me to this day, and just writing about it makes me question ever allowing this to be uploaded into any public sphere.”

Pedofiilinen ajatusvääristymä

John kamppailee seksuaalisen suuntautumisen kanssa, ja tuo tekstissään julki kuinka tekona tuomitsee lasten raiskaamisen. Johnin kirjoittamassa kirjoituksessa on

kuitenkin huomattavissa ajatusvääristymä, jonka sisältö on seuraavanlainen: lapsen pakottaminen seksuaalisiin tekoihin on Johnin mukaan ehdottoman tuomittavaa, mutta John ei näe vääryyttä niissä lapsiin kohdistuvissa seksuaalissävytteisissä teoissa, joihin *hän oman tulkintansa perusteella* kokee lapsen olevan omasta tahdostaan suostuvainen. John esittää kirjoituksessaan, kuinka hän fantasioi ainoastaan hellistä, *molemminpuolista nautintoa tuottavista* seksuaalisista hetkistä tyttölapsen kanssa.

“I do not fantasize about raping children, nothing forced or painful. My fantasy would be to find myself in a loving relationship with a prepubescent girl. My ideal girl is between eight and twelve, depending on when puberty finds her, and is an intelligent, sweet, cute child. Her sexual characteristics do not matter much, or matter in lack thereof – that she have no breasts, no pubic hair, no signs of maturity. I would love to find myself with a girl like that, doing things people who love each other do together, from going to the movies to walking in a park to sitting and talking about one another’s lives. And yes, like everyone’s fantasies, mine extends to sex. While I could titillate both myself and those with my monster who are reading, I will settle for saying that my fantasies are for gentle, slow sexual experiences in which we both experience pleasure and neither of us experience anything remotely unpleasant. I know how disgusting that sounds to those who have made it this far. All I can say is I am sorry.”

Kutsun pedofiiliseksi ajatusvääristymäksi sitä virheajattelmaa, kun pedofiilisesti suuntautunut henkilö kieltäytyy tunnustamasta, eikä osaa ottaa huomioon lapsen keskeneräistä kehitystä; ja sitä että lapsen motiivit läheisyyden hakemiseen aikuiselta ovat hyvin erilaiset kuin aikuisilla keskenään; eivätkä lapset liitä läheisyyteen tai kosketukseen vielä samanlaisia seksuaalisia tunteita ja motiiveja kuin aikuiset. Ajatusvääristymä voi olla hyvinkin vahingollinen, sillä aikuinen kieltäytyy tunnustamasta ja näkemästä sitä haittaa, jota voi toiminnallaan lapselle aiheuttaa.

Eristäytyminen perheestä ja läheisistä

John kertoo, kuinka hän on joutunut suojellakseen perhettään muuttamaan työpaikkansa ja asuntonsa toiselle paikkakunnalle. John kertoo tapauksesta, jossa hän leikkiessään pienen sukulaistyttönsä kanssa kiihottui ja sai erektion, jonka lapsi huomasi ja ihmetteli ääneen mitä oli tapahtunut. Tapahtuma järkytti Johnia syvästi, eikä hän enää luottanut itseensä ja tahdonvoimaansa tytön lähettyvillä. John ei halunnut satuttaa tyttöä, ja näki ainoana vaihtoehtona muuttaa pois toiselle paikkakunnalle perheen läheisyydestä.

“Then the last straw fell, on a day like any other, the two of us alone together, first cuddled up and watching TV, me basking in her presence, feeling the tumbling rush of emotional and sexual attraction. Then we were wrestling, my hands on her narrow torso. In the fray, she touched me there, accidentally, asking what had happened, not understanding it was my erection. It was another line. The final line and I was standing upon it, about to take a plunge I knew would end only in pain for everyone in my life. I backed away from her. I apologized and made an excuse. I fled. My visits to her home ceased. Within weeks I requested and received a job transfer to a distant major city, and I was gone. In the past several years I have seen my sister and niece only a few times, during holidays, and never allowed myself to be alone with my niece. Not ever again. I cannot trust myself and I would do anything to not hurt her.”

Lasten seuran vältteleminen

John kertoo tuntevansa ettei voi luottaa itseensä lasten läheisyydessä. Hän tuntee voimakasta kiihottumista, ja tämän vuoksi tuntee olevansa mahdolliseksi vaaraksi lähellä oleville lapsille. John kertoo, että tekee tarkoituksella nykyään kaikkensa välttääkseen joutumasta lasten läheisyyteen, ja välttääkseen kiihottumista ja kiusauksen syntymistä.

“I now try to never allow myself near children. I am dangerous to them and they to me, though the danger I pose comes from a place of purpose, while theirs is innocent and unintended. At times I cannot avoid interaction with a child, and the accompanying arousal from a life spent monastically far from my attraction is not something I can deny.”

Alkoholi ja itsetuhoisuus

John kertoo kuinka aina välillä hän ylittää rajansa ja tekee jotain sopimatonsa jota hänen ei pitäisi tehdä: kuten esimerkiksi käveleminen puistossa lasten lähellä, tai lapsen halaaminen; joka hänen kohdallaan johtaa kiihottumiseen ja lopulta orgasmin jälkeen syvään häpeään. John tuo kirjoituksessaan esiin sen, kuinka hän refleksinomaisesti rankaisee itseään ja turvautuu alkoholiin ja itsensä vahingoittamiseen jokaisen kerran jälkeen, kun hän on tehnyt virheen.

“Slipping back into alcohol and recently to self-injury when I err in a major way is my automatic reflex. These mistakes are few, but sometimes when I hug a child, or find myself walking in the park just to be near them, I know I am not doing what I should. Following orgasm, when the arousal subsides, I am filled with shame for whatever brought me to that point.”

Mielialalääkitys seksuaalisen halun tukahduttajana

John kertoo käyttävänsä masennuslääkkeitä, joiden ansiosta hänen seksuaalinen halunsa on madaltunut. Sitä huolimatta John kertoo jokaisen päivän olevan taistelua, eikä lääkkeen vaikutus ole tarpeeksi voimakas tukahduttamaan sitä himoa jota hän tuntee nahdessaan viehättävän tyttölapsen.

“While I have taken an anti-depressant for some time, one which dulls my sex drive, it is

not nearly enough to tamp down the rush of lust when I see a child I find attractive. Every day is a struggle, at least every day in which I find myself with unfettered computer access, free time to go outside, or on social visits to people with children. These days, of course, far outnumber days without. It is a fight I face day-by-day. That is who I am today. I am a single man, working in an office, marching beside you to the train with my tie on. I still have my fantasies. My attraction remains inside me, like a drop of poison bubbling below the surface of my every action. I can go a day or so without thinking about girls, as my age increases and my testosterone decreases. With effort I can avoid fantasies for weeks at a time.”

Yksinäisyyteen tuomitun miehen identiteetin hyväksyminen

John reflektoi elämäänsä ja tulevasuuttaan. Hän kirjoittaa että tietää tulevansa elämään elämänsä ilman tyydyttäviä seksuaalisia suhteita. Johnin kirjoituksesta näkyy, kuinka hän olettaa elämänsä olevan yksinäistä loppuun saakka.

“I will never have a fulfilling sexual relationship. I know I will never fulfill my fantasies. I know I will die alone. I know if anyone ever knew that would be the end of my life as I know it, and not just my life but the life of so many around me, starting with my family and spiraling outwards. I know that despite my efforts no one will ever thank or congratulate me.”

4.4. Erikin tarina

Erik on itsensä pedofiiliksi nimeävä mieshenkilö, jonka ikä ei tule esille hänen kirjoituksessaan. Hän aloittaa keskustelun palstalla pyytämällä apua: “Auttakaa minua, ennenkuin tapan itseni!”. Erik kertoo tunnistaneensa itsensä pedofiiliksi ollessaan viisitoista vuotias. Erik kuvailee kuinka hän ei ollut valmis hyväksymään kohtaloaan, mutta tiesi jo varhain olevansa seksuaalisesti ja romanttisesti

kiinnostunut lapsista:

“It hurts me to admit it, but the entire time, I knew exactly what was happening to me, what I was turning into. I just wasn’t ready to accept it. I knew that in approximately two more years, when I turned seventeen, I would become the psychiatric definition of a pedophile.”

Erik kertoo rakastavansa lapsia, ja tahtoisi olla tuntematta seksuaalisia tunteita heitä kohtaan. Hän kertoo kuinka seksuaalisten tunteiden tunteminen lapsia kohtaan kuvottaa häntä itseään, mutta hän ei tiedä kuinka saisi tunteet loppumaan.

“I love children and I love █████ so much. I have always seen them as little angels who deserve all the best. Everyone in my family tells me I am good with kids. It makes me sick to think about them in a sexual way, but I don’t know how to stop.”

Erik kamppailee pedofiliasta johtuvan masennuksen ja itsetuhoisten ajatusten kanssa. Hän kertoo haaveilevansa elämästä, jossa hän olisi syntynyt toisenlaiseksi: elämästä jossa hänen ei tarvisi olla pedofiili:

“I fantasize about what life would be like if I had been born a different me. The me that I come up with, I always like him better. He’s not a pedophile, and for sure he’s not a child molester like me.”

“In my heart I know that I am secretly depressed. I’ve thought about killing myself before. I mean I seriously thought about it. I think about all the mistakes I’ve made, how many lies I’ve told, how many people I’ve hurt just so that I can live on with my perverted sexuality.”

Aikuisporno vaihtoehtoisena toimintana

Erik kertoo jo nuoresta iästä lähtien ollut kiinnostuneensa lapsia esittävästä pornografisesta materiaalista, jota hän katseli internetissä. Erik ei halunnut hyväksyä kohtaloaan pedofiilina, ja yritti saada itsensä lopettamaan lapsista fantasioimisen. Erik kertoo yrittäneensä lopettaa lapsipornografisen sisällön katselemisen, ja koittaneensa vaihtoehtona katsella aikuispornoa. Erik kertoo kuitenkin että vaikka hän kuinka yritti, hän ei pystynyt tuntemaan fyysistä kiinnostusta täysi-ikäisiä kohtaan.

“I tried very hard to stop watching child pornography, and tried to convince my self to love regular porn so it could help me stop thinking about children. But no matter how much I wanted to deny it, I was never really physically attracted to them. “

Eristäytyminen perheestä ja sukulaisista

Käännekohta Erikin elämässä oli hetki, jolloin hän kuusitoistavuotiaana tajusi olevansa rakastunut kolmivuotiaaseen serkkutyttöönsä. Erik kertoo kuinka hän tuolloin tapasi vetää serkkunsa alushousut alas ja katselleensa tämän sukuelimiä. Jälkeenpäin teki herätti Erikissä häpeää, ja hän matkusti toiselle paikkakunnalle ollakseen erossa serkustaan.

“[...]I found myself becoming emotionally involved with my three year old cousin [REDACTED]. At first it was just regular love like any family loves each other; but day after day I fell deeply in love with [REDACTED]. As [REDACTED] before her I used to pull her undies and look at her privates, and because she was young she didn't understand that it was wrong so she left me. As time passed I felt so guilty so I decided that I have to stop. I traveled to [REDACTED]

and I wasn't gonna see [REDACTED] again till nine months later.”

Lapsiporno keinona purkaa seksuaalista kiihotusta, lankeaminen ja itsemurhan yrittäminen

Erik kertoo tekstissään tapauksesta, jolloin hän lankesi houkutukseen, ja kosketti pienen serkkutyttönsä sukuelimiä. Erik oli tuolloin juuri täyttänyt seitsemäntoista vuotta. Erik kertoi että oli aiemmin käyttänyt lapsipornoa seksuaalisen jännityksen ja kiihottumisen purkautumisen kanavana, mutta kertoo että tämä materiaali ei tuolloin ollut riittänyt hänelle. Erik kertoo tapauksen jälkeen yrittäneensä tappaa itsensä tämän virheensä takia.

“A few months after I turned seventeen, I did the unthinkable. I touched [REDACTED]'s private parts. I guess the girls on the deepweb just weren't enough for me anymore. That day I tried to suicide but the thought if dying without fixing my mistakes was hunting me.”

Epäonnistuneet yritykset päästä eroon lapsia esittävästä pornografisesta materiaalista

Erik kertoo tallentaneensa tietokoneelleen lapsia esittävää pornografista materiaalia. Hän kertoo yrittäneensä päästä eroon tämän materiaalin säilyttämisestä, mutta yritykset ovat epäonnistuneet ja hän on yleensä noin kuukauden päästä päätenyt lataamaan koneelleen uutta materiaalia.

“I have tried again and again to delete the videos from my hard drive, and I usually do, but I always end up caving after around a month and downloading more.”

Perheenjäsenten ja läheisten tunteiden suojeleminen ja pedofiilisten tunteiden salailu

Erik kertoo pyrkivänsä parhaansa mukaan esittämään perheelleen ja ystävilleen *normaalialia ihmistä* (sic.), joka ei tunne vetoa alaikäisiä kohtaan. Erik kertoo pyrkivänsä teeskentelemään, että seksuaalinen kiinnostus lapsia kohtaan ei ole osa hänen identitettiään, jotta hän ei aiheuttaisi läheisilleen järkytystä.

“I’ve been thinking a lot about my parents, how devastated they would be. I try to look up, always talking about what I’ll do after high school. I like to be a normal person. I think about it a lot, but I try not to. Pretending that part of me doesn’t exist is the only way I can make it through the day. To my parents and my friends, I am a normal, quiet and reserved, teenage boy. I can do no wrong in their eyes. My friends think tell me I am the nicest person they know, and every time they do, I have no choice but to smile coyly and remind myself that they have no clue who I REALLY am, what I think about in private.”

Erik kamppailee itsetuhoisten ajatusten kanssa. Hän kertoo harkitsevansa itsemurhaa helppona vaihtoehtona sille, että hän joskus tulevaisuudessa tulisi jäämään kiinni lapsipornografisen sisällön säilyttämisestä tietokoneellaan. Itsemurhan toteuttamisen ehkäisee kuitenkin se, kun Erik pystyy muistuttamaan itselleen kuinka paljon hänen ympärillään on ihmisiä, jotka välittävät ja rakastavat häntä.

“Sometimes it seems like it would just be so much easier to end it now rather than ten years in the future when I’m arrested for someone finding child porn on my computer and then get raped, beaten and killed in prison. I am always able to get myself out of this mindset by reminding myself how many people love me and care about me.”

4.5. Adamin tarina

Seksuaalirikollisille suunnattu STOP-ohjelma

Adam on aineiston ainoa henkilö, jonka kirjoitus on peräisin henkilökohtaisesta blogitekstistä. Adam on myös aineiston ainoa henkilö, joka on kärsinyt vankilatuumion lapsia esittävän pornografisen materiaalin hallussapidosta, ja tämän myötä käynyt läpi seksuaalirikollisille tarjottavan STOP-ohjelman, jonka tarkoituksena on pyrkiä terapia- ja tukiryhmien muodossa ehkäisemään seksuaalirikosten uusiminen.

Itsetuntemus ja positiivisen minäkuvan säilyttäminen

Adam aloittaa kirjoituksensa esittelemällä itsensä. Hän kertoo tulleensa tuomituksi lapsiin kohdistuvan pornografisen materiaalin hallussapidosta, ja käyneensä läpi seksuaalirikollisille tarjottavan STOP-ohjelman. Adam erittelee tekstissään omaa identiteettiään moniulotteisesti, ja tuo julki kaikkia niitä ominaisuuksia jotka hänessä itsessään ovat positiivisia ja myönteisesti itsetuntoon vaikuttavia. Adam kertoo kokevansa olevansa edelleen kiltti ja hyväsydäminen ihminen, joka on ystävilleen tuki ja turva.

“Who am I today? It's a good question. I am still the me I was before my arrest. I am kind, compassionate, caring, loving, a good listener, a great friend, a rock to lean on and much much more, I was all of that before my arrest. Today I am still all of that, but I have also committed a sexual offence of downloading indecent images of children (..)”

Adam kieltäytyy antamasta hänen seksuaalisen suuntautumisensa, ja seksuaalirikoksen menneisyydessä leimata hänen identiteettiään loppuelämäänsä.

Hän kertoo seksuaalirikoksen tapahtuneen hänen menneisyydessään, mutta nykyelämässä hän ei enää tahdo tehdä tuomioon johtaneita tekoja, ja sen vuoksi ei tahdo antaa menneisyyden määrittää itseään:

“Note I say I committed a sexual offence because that is what I did do, but I don't do that any more therefore it is in my past, it is not who I am today.”

Adam antaa tekstissään ymmärtää, että STOP-ohjelmalla on ollut vaikutus hänen suhtautumisessaan itseensä, ja että se on auttanut häntä tuleman paremmaksi ihmiseksi:

“I know who I am today and I am a better person for it, even all the heartache and the court and STOP, but I have come out the other side a better person than I was then, and I wasn't particularly a bad person to begin with.”

Tietoisuus siitä, kuinka lapsiornografia vahingoittaa lapsia

Kirjoituksessaan Adam antaa ymmärtää että hän ei aikaisemmin ennen tuomituksi tulemistaan ja pääsyään STOP-ohjelman piiriin ymmärtänyt tekevänsä harmia katsomalla lapsia esittävää pornografiaa, mutta tullessa tietoiseksi siitä vahingosta, jota lapsipornografian kuluttaminen viihdykkeenä lapsille aiheuttaa hän ei enää toista tekoaan.

“(...)and without realising at the time I was causing harm to the children in those pictures and videos.”

4.6 Pedofilia kokemuksena

Aineiston henkilöiden kuvauksista käy ilmi syvä tuskan, itseinhon ja häpeän tunne, jota pedofiilisesti suuntautuneet henkilöt joutuvat kantamaan. Pedofilisia tunteita ja seksuaalista suuntautuneisuutta kuvataan kokemuksena pahimmaksi mahdolliseksi kiroukseksi ja taakaksi, jota ihminen voi joutua kantamaan, ja jonka vuoksi jokainen päivä on raskasta kamppailua seksuaalisten ja romanttisten mielihalujen toteuttamista vastaan; ja josta vapautumisen äärimmäisenä keinona nähdään itsemurhan tekeminen. Pedofilia vaikuttaa voimakkaasti tapaan, jolla aineistoni henkilöt määrittelevät identiteettiään. Aineistossa tulee esiin, kuinka ongelmallinen on tilanne, kun omille kokemuksille ja tunteille ei löydy julkisesta keskustelusta mitään muuta samaistumiskohtaa, kuin tarinat “kuvottavista lasten raiskaajista” ja “saastaisista ihmishirviöistä”, joihin pedofilia aina kyseenalaistamatta rinnastetaan. Aineistoni henkilöiden kirjoituksissa on nähtävissä näiden yleisten asenteiden sisäistämistä, ja itsensä kuvaamista pahimpana mahdollisena elämänmuotona, jota maa päällään kantaa; hirviönä; ja ihmisenä, jonka kohtalona on ennalta määrätty olemaan lasten ahdistelija ja seksuaalirikollinen.

4.7 Selviytymiskeinot

Henkilöiden kirjoituksissa paljastuneet selviytymiskeinot positiivisen identiteetin ja itsetunnon säilyttämiseen, pedofilian kanssa elämiseen ja lapsiin kohdistuvien seksuaalisten tekojen toteuttamisesta pidättäytymiseen ovat hyvin vaihtelevia: osa selviytymiskeinoista tuottaa henkilöille helpotusta, edistää hyvinvointia ja mahdollisuutta normaaliin elämään; kun taas osa keinoista on tehottomia tai pahimmassa tapauksessa vahingollisia henkilölle itselleen, ja ne voivat jopa lisätä riskiä seksuaalirikoksiin syyllistymiseen. Seuraavissa luvuissa erittelen aineiston kuvauksissa esiin tulleet selviytymiskeinot jaoteltuna niiden vaikutusten perusteella kolmeen ryhmän: positiivisiin, negatiivisiin ja ristiriitaisiin.

4.7.1 Positiiviset selviytymiskeinot

Taulukossa 1 on eriteltyä niitä positiivisia selviytymiskeinoja, joita aineistoni henkilöt kuvaavat käyttävänsä löytääkseen mielekkyyttä elämäänsä, pitääkseen yllä positiivista minäkuva ja pystyäkseen pidättäytymään lapsiin kohdistuvilta seksuaalirikoksilta. Taulukon ensimmäisessä sarakkeessa on kuvattuna selviytymistä edesauttava keino; ja taulukon toisessa sarakkeessa on tähän keinoon liittyvä vapaasti aineistosta suomennettu esimerkkilainaus.

Taulukko 1: Positiiviset selviytymiskeinot

Selviytymiskeinon kuvaus	Aineistolainaus
<ul style="list-style-type: none"><li data-bbox="193 882 778 1025">● Kokemuksen nimeäminen ja ymmärtäminen tieteellisen tiedon ja referenssien etsimisen kautta	<p data-bbox="810 882 1401 1066"><i>“En tiennyt mitä helvettiä tapahtui, yhtäkkiä vain pojat alkoi viehättää mua. Aattelin ensin että mun täytyy olla homo, mutta ei mennyt kauaakaan kun tajusin ettei se ole sitä”</i></p> <p data-bbox="810 1196 1401 1335"><i>“Mulla ei ollut mitään muuta referenssiä tunteilleni, kuin ne hirveät uutiset joissa kerrotaan lasten ahdistelijoista”</i></p> <p data-bbox="810 1464 1401 1648"><i>“Kaikki pedofiilit ei ole lasten ahdistelijoita. Kaikki lasten ahdistelijat ei ole pedofiileja. Pedofiili on henkilö jolla on pedofiilinen seksuaalinen kohdehäiriö”</i></p>

<ul style="list-style-type: none"> ● <i>“Miksi minusta tuli pedofiili”</i> Selitysten etsiminen itsensä ulkopuolelta, omasta persoonasta riippumattomista syistä, lapsuuden kokemuksia ja seksuaalihistoriaa refleктоimalla 	<p><i>“Joka tapauksessa tiedän, että lapsuudessa kokemani asiat ovat seksuaalisesti traumatisoivia, ja että niillä on ollut perustavanlaatuinen vaikutus seksuaalisuuteni ja tunne-elämäni kehittymiseen”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Tietoisuus kuinka vahingoittavaa ja haitallista toiminta lapselle on 	<p><i>“vaikka mulla on seksuaalissävytteisiä ajatuksia lapsia kohtaan, en ole ikinä edes ajatellut toimia niiden mukaan”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Arvomaailma ja vankka henkilökohtainen moraal 	<p><i>“Onneksi minua on siunattu vankalla ydinuskoksella siitä, että on vahingollista eikä missään tapauksessa hyväksyttävää aikuisen olla seksuaalisessa kanssakäymisessä lapsen kanssa”</i></p> <p><i>“Teini-ikäisenä olin päättänyt ettei musta tulis sellaista samanlaista pikkupoikia ahdistelevaa irstasta pedofilia jollaisia ajattelin kaikkien muiden pedofiilien olevan”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Virped -onlinevertaistukiryhmä pedofiilisesti suuntautuneille henkilöille, jotka ovat sitoutuneet pidättäytymään lapsiin kohdistuvista seksuaalirikoksista 	<p><i>“Kunpa voisin mennä takaisin, ja kertoa 15-vuotiaalle itselleni että tällainen ryhmä on olemassa, että en ole yksin maailmassa”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Itsensä määrittely positiivisten 	<p><i>“Olen kiltti, lämminsydäminen, huolehtiva,</i></p>

ominaisuuksien kautta	<i>rakastava ihminen, hyvä ystävä ja kuuntelija, tuki hädässä ja paljon muuta”</i>
● Sosiaalinen tukiverkosto	<i>“joskus ajattelen että olisi parempi olla kuollut (..) pääsen näistä ajatuksista kun muistutan itseäni siitä kuinka moni ihminen rakastaa ja välittää minusta”</i>
● Terapia	<i>“En tiedä olisinko tässä tänään ilman häntä (terapeutti), hän auttoi minua saamaan asiat oikeisiin perspektiiveihin ja multa taakan pois sydämeltä”</i>
● Stop-ohjelmaan osallistuminen	<i>“Olen tänään parempi ihminen kuin ennen, olen tullut ulos parempana ihmisenä kuin olin ennen”</i>

4.7.2 Negatiiviset selviytymiskeinot

Osa niistä selviytymiskeinoista, joita aineistoni henkilöt ovat kehittäneet itselleen ovat luonteeltaan negatiivisia: ne ovat vahingollisia heille itselleen, ja vahingollisia lapsia kohtaan - ja mahdollisesti myös pitkällä tähtäimellä voivat lisätä riskiä lapsiin kohdistuviin seksuaalirikoksiin (ks. taulukko 2). Näistä selviytymiskeinoista käy ilmi,

kuinka asianmukaisen tiedon ja ammatillisen avun saavuttamattomuus voi johtaa vahingollisiin toiminta- ja ajatusmalleihin. Aineiston henkilöistä kaksi kertoo yrittäneensä hakea itselleen ammatillista apua psykologeilta ja terapiasta, mutta avun saaminen ei ollut toteutunut. Toinen henkilö joutui kohtaamaan pedofiliaan tuomitsevasti suhtatuvan terapeutin, minkä vuoksi hän ei terapiassa halunnut käsitellä seksuaalisuuttaan, ja lopulta lopetti terapiassa käymisen. Toinen aineiston henkilöistä puolestaan tuli torjutuksi usean psykologin toimesta kun nämä kieltäytyivät ottamasta häntä asiakkaakseen. Tästä tulee myös ilmi se, kuinka tärkeää on, että terveydenhuollon ammattilaisilla on tietoa pedofiiliasta ilmiönä, ja koulutusta tällaisten asiakkaiden kohtaamiseen.

Taulukko 2: Negatiiviset ja vahingolliset selviytymiskeinot

Selviytymiskeinon kuvaus	Aineistolainaus
<ul style="list-style-type: none"> Tiedon puutteesta johtuva vahingollinen ajatusvääristymä, jonka mukaan lapsi ymmärtää seksuaalisuuden aikuisen tavoin, jolloin kaikki toiminta ei itselle näyttäydy yhtä tuomittavana 	<p><i>“En ikinä tekisi mitään vasten lapsen omaa tahtoa, ainoastaan jos lapsi itsekkin tahtoo”</i></p> <p><i>“En milloinkaan satuttaisi lasta, tahdon vain molemminpuolista tyydytystä tuottavia rakastavia hetkiä lapsen kanssa”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> Omaa itsetuntoa pyritään pitämään positiivisesti yllä ajattelemalla, että kaikki pedofilia ei ole yhtä tuomittavaa. Ajatusvääristymässä riskinä on edetä ajattelemaan, etteivät kaikki lapsiin kohdistuvat seksuaaliset teot ole yhtä tuomittavia tai vahingollisia 	<p><i>“En ole yhtä paha pedofiili, kuin sellainen pedofiili, joka tuntee vetoa sekä tyttöihin että poikiin”</i></p>

<ul style="list-style-type: none"> ● Lapsipornografian käyttäminen seksuaalisen jännitteen purkamiseen 	<p><i>“Tulin tilanteeseen, jossa netissä olevien tyttöjen kuvien katselu ei vain enää riittänyt minulle”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Ajautuminen vertaisryhmiin, joissa jäsenet eivät olleet sitoutuneet lapsiin kohdistuvista seksuaalirikoksista pidättäytymiseen 	<p><i>“Yksi toisensa jälkeen heitä katosi: milloin heidät oli tuomittu lapsia esittävän seksuaalisen materiaalin hallussapidosta, seksuaalirikoksista - tai he olivat tappaneet isensä”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Sosiaalinen eristäytyminen perheestä ja tuttavista 	<p><i>“Visiittini kotiin vähenivät. Pian pyysin töissä siirtoa toiselle paikkakunnalle”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Itsemurhan näkeminen ainoana ulospääsynä kärsimyksestä 	<p><i>“Tiedän että ainoa keino saada tämä pois aivoistani on pistää asean piippu suuhuni ja painaa liipaisinta”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Päihteiden käyttö tunteiden turruttajana 	<p><i>“Seksuaalinen suuntautumiseni on pahin mahdollisen kaltainen kirous, se ajaa minut juomaan, ja saa minut vihaamaan elämäni”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Pedofiilisten tunteiden salaaminen läheisiltä 	<p><i>“Yritän teeskennellä ettei se (pedofilia) olisi osa minua. Perheelleni ja ystäväilleni olen vain tavallinen hieman varautunut teini. Heillä ei ole aavistustakaan mitä pääni sisällä tapahtuu”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Ennaltaehkäisevän terapia-avun saavuttamattomuus, ja terapeutin tuomitseva asenne 	<p><i>“Yritin kertoa terapeutilleni pedofiliastani. Hän mainitsi jotain uutisissa esitetystä lasten ahdistelijasta, ja sanoi sellaisen ihmisen kuvottavan häntä. Tukiin suuni. Parin viikon</i></p>

	<p><i>päästä lopetin terapian. Aioin luovuttaa.”</i></p> <p><i>“Hain apua jopa psykologeilta, mutta he kieltäytyivät hoitamasta minua. Sain myöhemmin kuulla että apua saavat ainoastaan tuomion saaneet.”</i></p>
--	--

4.7.3 Ristiriitaiset selviytymiskeinot

Osa selviytymisstrategioista (ks. Taulukko 3), joita aineistoni henkilöt ovat itselleen kehittäneet, ovat eettisesti kyseenalaisia ja potentiaalisesti vahingollisia, mikäli henkilö ei näiden tueksi saa tarvittavaa ammatillista keskustelu- ja neuvonta-apua. Olen nimennyt nämä selviytymiskeinot ristiriitaisiksi sen vuoksi, että oikein toteutettuina, yhdessä asiantuntevan terveydenhoidon ammattilaisten yhteistyön ja tuen kanssa nämä selviytymiskeinot voivat osoittautua toimiviksi joillain ihmisillä. Aineiston henkilöiden kuvauksissa näitä strategioita leimaa tietynlainen tyytymättömyys lopputulosta kohtaan, vaikka toiminta tuottaisi henkilölle hetkellistä helpotusta.

Taulukko 3: Ristiriitaiset selviytymiskeinot

Selviytymiskeinon kuvaus	Aineistolainaus
<ul style="list-style-type: none"> ● Mielialälääkkeiden käyttö seksuaalisen halun vähentämiseksi 	<p><i>“Syön useita masennuslääkkeitä, joista yksi vaikuttaa seksuaalista halua alentavasti. Se ei silti ole tarpeeksi tukahduttamaan sitä himoa jota koen, jos näen minua viehättävän lapsen.”</i></p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Yritys luoda seksuaalisia ja romanttisia 	<p><i>“Ajattelin että jos en saa pakotettua tätä</i></p>

suhteita omanikäisiin henkilöihin	<i>(pedofiliaa) ulos itsestäni, voisinkin ehkä ainakin naida sen ulos itsestäni.”</i>
● Lapsipornon korvaaminen aikuispornolla	<i>“Yritin kovasti lopettaa lapsipornon katselun, ja yrittää sen sijaan oppia nauttimaan tavallisesta pornosta.”</i>

Mielialalääkkeiden hankkiminen ja käyttäminen libidon tukahduttamistarkoituksissa on aina valinta, josta tulee huolellisesti konsultoida sosiaali- ja terveysalan ammattilaisia. Lääkitys yksinään ei koskaan saisi muodostua selviytymisstrategiaksi, vaan sen ohella henkilön olisi saatava asiantuntevaa seksuaaliterapiaa.

Seksuaalisten ja romanttisten suhteiden solmiminen omanikäisten henkilöiden kanssa voi parhaassa tapauksessa tarjota vahvan tasavertaisen kumppanuussuhteen, ja toimia tukena pedofiilisesti suuntautuneelle henkilölle. Suhde perustuu parhaimmillaan avoimuudelle, luottamukselle ja molemminpuoliselle arvostukselle. Yritykset solmia romanttisia suhteita voivat kuitenkin tuottaa epätyytyttäviä lopputuloksia, ja pahimmassa tapauksessa satuttaa molempia osapuolia, mikäli suhde ei perustu rehelliseen avoimeen keskusteluun. Pariskunnan kumppanuutta ja parisuhdetyytyväisyyttä on mahdollista tukea ja vahvistaa osallistumalla yhdessä parisuhdeterapiaan. Selviytymiskeinona lapsipornon korvaaminen aikuispornon kulutuksella on ongelmallista, mikäli se perustuu ainoastaan haitallisen toiminnan korvaamiseen sijaistoiminnalla puuttumatta itse ongelmaan. Tällöin riskitilanteita voi aiheuttaa ongelman kieltäminen ja siihen liittyvä omien tunteiden ja ajatusten tukahduttaminen, mikä voi estää avun hakemisen.

5. Pohdinta

5.1 Tulosten yhteenveto

Tarkastelin tutkimuksessa pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden kuvauksia siitä, miten he kokevat seksuaalisen suuntautumisen, ja millaisia selviytymiskeinoja he kuvaavat käyttävänsä arkielämässään pystyäkseen elämään mahdollisimman rikasta ja normaalia elämää, ja pidättäytyäkseen lapsiin kohdistuvilta seksuaalirikoksilta.

Tutkimukseni tulokset osoittavat, että aineistoni pedofiilisesti suuntautuneilla henkilöillä on korkea kynnyksensä uskaltaa hakea apua, tai jakaa kokemustaan läheistensä kanssa. Pedofiliaan liittyvä masennus, itseinho ja häpeä ovat toistuvia arjessa läsnä olevia teemoja aineistoni henkilöiden kuvauksissa. Aineistoni henkilöt ovat kehittäneet itselleen erilaisia selviytymiskeinoja näiden vaikeiden tunteiden käsittelyyn ja pedofilian kanssa elämiseen. Osa selviytymiskeinoista esittäytyy henkilöiden kirjoituksissa positiivisia vaikutuksia tuottavina, osa negatiivisia vaikutuksia tuottavina, ja osaan vaikutuksista kirjoittajat suhtautuvat ristiritaisesti.

Tarkastellessa tutkimukseni tuloksia aikaisempien tutkimusten valossa korostuu se, kuinka tärkeää on että ennaltaehkäisevää matalan kynnyksen apua on saatavilla pedofiilisesti suuntautuneille henkilöille. Aineistoni henkilöistä kaikilla ei ole ollut mahdollisuutta saada apua, ja heidän kuvauksissaan on nähtävissä kuinka omat voimavarat eivät aina yksistään riitä vastustamaan houkutusta, ja että jopa henkilöillä, jotka tahtovat pidättäytyä lasten seksuaaliselta kaltoinkohtelulta on vaikeuksia olla toteuttamasta mielihalujaan. Aikaisemmissa tutkimuksissa on todettu, että seksuaaliseen kaltoinkohteluun syyllistymisen riskiä niillä henkilöillä, jotka tuntevat seksuaalista vetoa lapsia kohtaan on mahdollista ehkäistä ja vähentää vahvistamalla pedofiilisesti suuntautuneiden ihmisten sosiaalista ja yhteiskunnallista tukiverkostoa, ja tarjoamalla mahdollisuuksia osallistua ennaltaehkäisevään interventioon ja psykoterapiapalveluihin. (Houtepena, Sijtsema & Bogaerts 2016;

Jahnke, Philipp & Hoyer 2015.) Myös tutkimukseni tuloksissa yhtenä positiivisena, positiivisia tuloksia tuottavana selviytymiskeinona tutkimukseni kohteena olevat henkilöt kuvaavat sosiaalisen tukiverkoston merkityksen. Mahdollisuus jakaa omaa kokemusmaailmaansa luotettavalle ystävälle, terapeutille tai vertaistukiryhmän jäsenille, joilla on samanlainen arvomaailma mainitaan teksteissä tärkeänä henkireikänä, joka parhaimmillaan keventää salaisuuden taakkaa ja auttaa rakentamaan myönteistä itsetuntoa.

5.3 Tulosten luotettavuuden arviointi

Kaikessa laadullisessa tutkimuksessa on tulosten luotettavuuden kannalta olennaista se, että tutkijan luomat rekonstruktiot vastaavat kertojien alkuperäisiä konstruktioita (Saaranen-Kauppinen & Puusniekka 2006). Minulla ei ole ollut yhteyttä kertomusten kirjoittajiin, minkä vuoksi analyysistä puuttuu dialogi tutkijan ja tarinan kertojan välillä. Tarinoiden omistajilla ei siis ole ollut mahdollisuutta lukea läpi analyysiäni ennen sen julkaisua ja korjata tekemiäni tulkintoja. Tämä on yksi yleinen laadullisen tutkimuksen ongelma, kun tutkimuksen kohteena ovat olemassaolevat tekstiaineistot. Kun tutkijana kirjoitan tulkintoja niistä henkilökohtaisista merkityksistä joita toinen yksilö on kokemuksilleen antanut, on aina riskinä että kertomuksen omistaja ei tunnista tehtyjä tulkintoja omakseen. (Hänninen 2000, 34–35.) Päästäkseni tutkimukseni tuloksissa mahdollisimman lähelle kertojan omia merkityksiä kunnioittavaa tulkintaa, olen suhtautunut analyysiini täysin aineistolähtöisesti: minulla ei ole ollut olemassa mitään etukäteen muotoilua teoriaa, jonka näkökulmasta olen jäsentänyt ilmiötä. Olen suhtautunut aineistoni kertomuksiin avoimin mielin ilman minkäänlaisia ennakko-odotuksia siitä, millaisia merkityksiä aineisto tulee sisältämään, ja millaisia lopputuloksia aineistostani analyysin jälkeen mahdollisesti syntyy. (Leskelä-Kärki 2004, 324.) Läpinäkyvyyttä olen pyrkinyt myös lisäämään tuomalla raportissani esiin oman suhteeni tutkimuksen kohteena olevaan aiheeseen (Polkinghorne 2007, 479).

5.4 Yhteiskunnallisten vaikutusten arviointi

Tutkimukseni käsittelee aihetta, joka voi herättää ihmisissä voimakkaita pelon, häpeän tai vihan tunteita; ja samalla se kuitenkin seksuaalisuuden ilmenemismuotona kuuluu ihmisen hyvinkin intiimiin elämänalueeseen, joten on tärkeää että tutkimuksen teon jokaisessa vaiheessa on mielessä se, millaisia vaikutuksia tuottamalla tiedolla ja sen esitämismuodolla voi olla. Eettisesti hyvä tutkimus on aina vastuussa ympäristöstä ja kanssatoimijoista, ottaa huomioon tutkimustulosten vaikutukset; ja kantaa vastuun siitä kuinka tutkimustulosten antamaa informaatiota käytetään ja sovelletaan tulevaisuudessa (Hirvonen 2006, 45). Tutkimukseni kohteena oleva ilmiö voi koskettaa syvältä ja läheltä useita eri ihmisryhmiä: itse pedofiilisiä tunteita kokevia henkilöitä, pedofiilisten seksuaalirikosten kohteiksi joutuneita henkilöitä; ja heidän lähipiirejään. Epäonnistumisella tulosten raportoinnissa voi olla monitahoisesti haavoittavia vaikutuksia. Koen että näistä syystä aihevalintani velvoittaa minut erityisen hienosäikeisesti refleктоimaan ja arvioimaan niitä potentiaalisia seurauksia, joita tutkimustuloksista voi eri yksilöihin tai yhteisöihin kohdistua. (Bar-On 1996, 9–21.)

Olen tutkimusta tehdessäni joutunut pohtimaan myös muun muassa seuraavia eettisiä kysymyksiä: Millaisia vaikutuksia tutkimukseni näkökulman valinnalla ja tulosten esittämistavalla voi olla:

a) pedofiilisesti suuntautuneille henkilöille ja heidän lähipiirilleen?

b) lapsena seksuaalisesti kaltoinkohdelluille henkilöille; ja heidän lähipiirilleen?

Olen tutkimuksessani ottanut huomioon, että vaikka kukaan yksittäinen henkilö ei tutkimuksessani ole tunnistettavissa, voi epäeettinen kirjoitustapa leimata koko tutkittavan ryhmän, ja arvolatautuneiden tulkintojen esittäminen voi kiihottaa vihatekoihin ryhmään kuuluvia kohtaan. (Kuula 2006, 136). Viime kädessä jokainen lukija on itse vastuussa niistä tunnereaktioista, joita kirjoitettu teksti heissä herättää,

ja jokainen jota asia henkilökohtaisesti koskettaa reagoi varmasti eri tavoin. Mahdollisia henkisiä ja psyykkisiä haittoja lukijalle voivat olla muun muassa häpeä, ahdistus, suru tai vihantunne. (Josselsson 2004, 301–302.) Näiden haittojen riskiä olen tutkimuksessani pyrkinyt minimoimaan noudattamalla tarkasti tutkimuseettisiä periaatteita: esittelemällä tutkimuksen kohteena olevaa ilmiötä ihmisarvoa kunnioittaen, siten ettei ihmisen intiimiin seksuaalisuuteen liittyviä asioita tai ominaisuuksia tuoda esiin asiaankuulumattomasti tai halventavasti; ja kohtaamalla ilmiön neutraalisti sellaisena kuin se kertomuksissa esiintyy; ilman asenteellista ja arvostelevaa suhtautumistapaa. (Tutkimuseettinen neuvottelukunta 2009, 7.)

Olen myös pohtinut lisääkö tutkimukseni mahdollisesti pedofiilisesti suuntautuneiden henkilöiden seksuaalisuuttaan kohtaan tuntemaa häpeää ja ahdistusta? Tulenko tutkimukseni tuloksia raportoidessani pakottaneeksi yksilöt ahtaisiin kategorioihin, ja suppeuttaneen heidän kokemustaan henkilökohtaisista vaikutusmahdollisuuksista? Kokevatko pedofiilisten seksuaalirikosten kohteeksi joutuneet henkilöt, tai heidän lähipiirinsä, että tutkimukseni näkökulma väheksyy heidän kokemuksensa aiheuttamaa kipua, ja etsii oikeutuksia ja puolusteluja tapahtuneelle? Julkaisun potentiaaliset hyödyt ovat vilpittömän arvioni mukaan merkityksellisimpiä ja mittavampia, kuin mahdolliset haittojen riskit: Koen että on tärkeää ja terveellistä tuoda näkyviin vaiettuja kokemuksia ja merkityksiä; ja saada yhteiskunnalliseen keskusteluun uudenlaisia presentaatioita ja tapoja käsitteellistää pedofiliaa. Kun vaiettujen kokemusmaailmojen verhoja raotetaan, ja tuodaan julkisuuteen myös ilmiön inhimillinen kokemusulottuvuus voi se parhaimmillaan madaltaa yhteiskunnallista kynnystä edistää ennaltaehkäisevien interventioiden kehittämistä ja käyttöönottoa, ja vertaistukiryhmien muodostamista. Tutkimukseni voi myös tarjota asian kanssa kamppaileville ihmisille ymmärryksen siitä, että ei ole ainoa samoja tunteita tunteva ihminen, mikä voi rohkaista ulostuloon esimerkiksi perheelle ja ystäville, ja lisätä uskallusta hakeutua avun ja tuen piiriin. Myös perheelle ja läheisille voi tuoda helpotusta ymmärtää ilmiötä ja sen merkityksiä niiden kokijan näkökulmasta. Koen, että olen tutkimuksessani hyvin onnistunut silloin, kun olen

pystynyt tuomaan esiin jonkin uuden näkökulman tunnettuun aiheeseen; ja kun se mahdollistaa uudenlaisen ajattelutavan omaksumisen.

5.5 Minuun tutkijana henkilökohtaisesti kohdistuvien vaikutusten arviointi

Tutkimukseni aiheena olevasta ilmiöstä ei Suomessa vielä ole julkisessa keskustelussa kovin monipuolista presentaatiota ja aihepiirin ympärillä vallitsee tuomitseva ja stigmatisoiva ilmapiiri, jotka estävät vapautuneen keskustelun aiheesta. Tämänhetkisen yhteiskunnassa vallitsevan asenneilmapiirin ja vihapuheen aikakautena olen joutunut arvioimaan myös niitä vaikutuksia joita tutkimukseni seurauksena voi minuun tutkijana henkilökohtaisesti kohdistua. Tutkimukseni julkaisun jälkeen mahdollisena riskinä on, että tutkimukseni ymmärretään tarkoituksellisesti väärin, ja minun tulkitaan suhtautuvan myötämielisesti lapsiin kohdistuviin seksuaalirikoksiin; tai osoittavan väheksyntää lapsena seksuaalista väkivaltaa ja kaltoinkohtelua kokeneiden, ja heidän läheistensä traumaattista kokemusta kohtaan.

Mahdollisia seuraamuksia olen pyrkinyt minimoimaan tutkimuksen teon eri vaiheissa noudattamalla tarkasti tutkimuseettisiä arvoja, ja suhtautumaan tutkimuksen kohteena olevaan ilmiöön ilman ennakko-oletuksia mahdollisimman arvovapaasti. En ole analyysissäni tehnyt päätelmiä siitä, kuinka asioiden kuuluisi olla – vaan olen esittänyt ilmiön sellaisena kuin se on kertojien kokemuksissa esiintynyt, sitoutuen rehellisyyteen ja tosiasioiden kunnioittamiseen. (Hirvonen 2006, 44–45; Raatikainen 2006, 97, 102–103.) Tutkimuseettisten arvojen lisäksi tutkimus on linjassa oman arvomaailmani kanssa: vaalin ihmisten tasa-arvoisuutta ja tasavertaisuutta: erityisesti seksuaalisuuteen liittyvissä kysymyksissä tahdon omalla toiminnallani tarttua yhteiskunnassa vallitseviin puutteisiin ja epäkohtiin, ja lisätä ymmärrystä tuntemattomista ilmiöistä. Tutkimukseni tavoitteena on saada pedofilia yhtenä seksuaalisuuden ilmenemismuotona esiin sellaisena kuin se kaikessa

inhimillisyydessään kertojien kertomuksissa näyttäytyy. Aihevalintani ja tutkimukseni näkökulma eivät tarkoita sitä, että henkilökohtaisesti ummistaisin silmäni pedofiliaan liittyviltä riskeiltä tai pitäisin niitä merkityksettöminä.

5.6 Mahdolliset jatkotutkimukset

Toimivien ennaltaehkäisevien interventioiden kehittämisen kannalta olisi tärkeää jatkotutkimuksissa systemaattisesti selvittää niitä elementtejä, jotka auttavat pedofiilisesti suuntautuneita henkilöitä pidättäytymään seksuaalirikoksilta. Seksuaalirikosten ehkäisyn näkökulmasta korostuu myös sen merkitys, että pedofiiliasta pitäisi pystyä puhumaan avoimesti ilman pelkoa tuomitukseksi tulemisesta, ja tiedon ja tietoisuuden lisääminen ilmiön moniulotteisesta luonteesta tulisi lisääntyä entisestään. Saksassa saatu hyviä tuloksia lapsiin kohdistuvan seksuaalirikollisuuden ennaltaehkäisyyn perustuvassa Dunkelfeld -projektissa, joka tarjoaa anonyymia yksilö- ja ryhmäterapiasessioihin perustuvaa ennaltaehkäisevää apua niille henkilöille, jotka tunnistavat itsessään pedofiilisiä taipumuksia (Beier 2014; Beier, Neutze, Mundt, Ahlers, Goecker, Konrad & Schaefer 2009). Dunkelfeld-työskentelymalli voisi toimia myös osana suomalaista sosiaali- ja terveydenhuoltojärjestelmää lapsiin kohdistuvan seksuaalirikollisuuden ennaltaehkäisevänä menetelmänä. Hedelmällisenä jatkotutkimuksen aiheena olisi tutkimus ja kartoitus siitä, millaisena menetelmä olisi mahdollista käyttöönottaa ja istuttaa osaksi suomalaista sosiaali- ja terveydenhuollon järjestelmää.

Myöskään pedofiilien ennaltaehkäisevän avunsaannin yhteiskunnallisia ja taloudellisia vaikutuksia ei ole tutkittu. Olisi mielenkiintoista saada konkreettisia lukuja siitä, kuinka paljon suomalaiselle yhteiskunnalle maksaa se, että pedofiliaan ei saa ammattimaista systemaattista ennaltaehkäisevää apua ja neuvontaa. Tutkimuksessa voisi tarkastella sitä, mitä ennaltaehkäisevien interventioiden avulla voitaisiin säästää laskemalla pedofiliaan liittyvien seksuaalirikosten uhrien hoitopolkujen,

oikeusistuinten rangaistustoimeenpanojen kustannukset, ja myös kartoittaa ja laskea kustannukset niistä seurannaisvaikutuksista joita ilman apua jääneet henkilöt voivat mahdollisesti joutua kohtaamaan: kuten esimerkiksi erilaiset mielenterveydellisistä syistä ja päihteiden käytöstä aiheutuvat kustannukset yhteiskunnalle.

Pedofiliasta kokemuksena, ja tehokkaista selviytymiskeinoista pedofilian kanssa elämiseen on edelleen olemassa liian vähän tutkimusta. Näiden tutkimusten tuloksia voi soveltaa ammatillisissa kohtaamisissa - kun ymmärrän mitä toinen ihminen kokee ja käy läpi, olen jo hieman lähempänä aitoa merkityksellistä ja tasavartaista kohtaamista; jossa sosiaalipsykologina tiedän olevan merkitysmaailmoja muuttavaa rajatonta potentiaalia.

Viiteluettelo

Ahlers, C., J., Schaefer, G., A., Mundt, I. A., Roll, S., Englert, H., Willich, S. N. & Beier, K. M. (2011) How Unusual are the Contents of Paraphilias? Paraphilia-Associated Sexual Arousal Patterns in a Community-Based Sample of Men. *Journal of Sexual Medicine*, 2011, 8, 1362–1370.

Alanko, K., Häikiö, J., Jahnke, S. & Santtila, P. (2015) Lapsiin seksuaalista kiinnostusta tunteva asiakas: Nettikysely terveydenhuollon ammattilaisten valmiuksista. *Psykologia*, 2015, 50 (1), 46–53.

Alanko, K., Salo, B., Mokros, A., & Santtila, P. (2013). Evidence for heritability of adult men's sexual interest in youth from a population-based extended twin design. *Journal of Sexual Medicine*, 2013, 10 (4), 1090-1099.

Allsopp, R. (2014) Moral panics, the media and male and female offenders of child sexual abuse. *Internet Journal of Criminology*, 2014, 1–20.

Bar-On, D. (1996) Ethical issues in bibliographical interviews and analysis. Teoksessa R. Josselson (toim.) *Ethics and process in the narrative study of lives. The narrative study of lives*, Vol. 4. Sage, Thousand Oaks, 1996, 9–21.

Beier, K. (2014) The German Dunkelfeld Project: Proactive Strategies to Prevent Child Sexual Abuse and the Use of Child Abusive Images. Teoksessa M. Coester & E. Marks (toim.) *International Perspectives of Crime Prevention 8th Annual International Forum 2014 within the German Congress on Crime Prevention*. Forum Verlag Godesberg GmbH, Mönchengladbach, 2015, 195–199.

Beier, K. M., Neutze, J., Mundt, I. A., Ahlers, C. J., Goecker, D., Konrad, A. & Schaefer, G. A. (2009) Encouraging self-identified pedophiles and hebephiles to seek professional help: First results of the Prevention Project Dunkelfeld. *Child Abuse & Neglect*, 33 (8), 545–549.

Beier, K. M. (1998) Differential typology and prognosis for dissexual behavior – a follow-up study of previously expert-appraised child molesters. *Int J Legal Med*, 111, 133–141.

Blanchard, R. (2010) The DSM Diagnostic Criteria for Pedophilia. *Archives of Sexual Behavior*, 39, 304–31.

Briere, J. & Runtz, M. (1989) University males' sexual interest in children: Predicting potential indecis of "pedophilia" in non-forensic sample. *Child Abuse & Neglect: The International Journal*, 1989, 13, 65–75.

Capra, G., Forresi, B., & Caffo, E. (2014). Current scientific research on paedophilia: A review. *Journal of Psychopathology*, 20, 17–26.

Chenier, E. (2012). The Natural Order of Disorder: Pedophilia, Stranger Danger and the Normalising Family. *Sexuality & Culture*, 16(2), 172–186.

Chi, M. (1997.) Quantifying qualitative analyses of verbal data: A practical Guide. *The Journal of the Learning Sciences*, 6 (3), 271-313.

Cohen, L. J., Forman, H., Steinfeld, M., Fradkin, Y., Frenda, S. & Galynker, I. (2010) Comparison of childhood sexual histories in subjects with pedophilia or opiate addiction and healthy controls: is childhood sexual abuse a risk factor for addictions? *Journal of Psychiatric Practice*, 16(6), 394-404.

Eskola, J. & Suoranta, J. (2000) Johdatus laadulliseen tutkimukseen. Tampere: Vastapaino

Goffman, Erving (1963) Stigma. London: Penguin.

Greenfeld, L. A. (1996) Child victimizers: violent offenders and their victims. Res. Rep. NCJ 153258. Washington, DC: U.S. Dept. Justice, Bureau Justice Stat.

Hall, R. C. W & Hall, R. C. W (2007) A Profile of Pedophilia: Definition, Characteristics of Offenders, Recidivism, Treatment Outcomes, and Forensic Issues. Mayo Clinic Proceedings, 2007, 82(4), 457–471.

Hirvonen, A. (2006) Eettisesti hyvä tutkimus. Teoksessa Hallamaa, J., Launis, V., Lötjönen S. & Sorvali, I. (toim.) Etiikkaa ihmistieteille. Suomalaisen kirjallisuuden seura, 2006, Helsinki, 31–49.

Houtepen, J. A. B. M., Sijtsemaa, J. J. & Bogaerts, S. (2016) Being Sexually Attracted to Minors: Sexual Development, Coping With Forbidden Feelings, and Relieving Sexual Arousal in Self-Identified Pedophiles. Journal of Sex & Marital Therapy, 42 (1), 48–69.

Huttunen, M. (2015) Sukupuoliset kohdehäiriöt: Pedofilia ja muut parafiliat. Lääkärikirja Duodecim.
http://www.terveyskirjasto.fi/terveyskirjasto/tk.koti?p_artikkeli=dlk00495 (Viitattu 24.5.2016)

Hänninen, V. (2000) Sisäinen tarina, elämä ja muutos. Tampereen yliopisto, Tampere, 2000.

Jahnke, S., Imhoff, R., & Hoyer, J. (2015). Stigmatization of people with pedophilia: Two comparative surveys. *Archives of Sexual Behavior*, 2015, 44(1), 21–34.

Jahnke, S., Philipp, K. & Hoyer, J. (2015) Stigmatizing attitudes towards people with pedophilia and their malleability among psychotherapists in training. *Child Abuse & Neglect*, 2015, 40, 93–102.

Jahnke, S., Schmidt, A. F., Geradt, M. & Hoyer, J. (2015) Stigma-Related Stress and Its Correlates Among Men with Pedophilic Sexual Interests. *Archives of Sexual Behavior*, 2015, 44 (8), 2173–2187.

Josselsson, R. (2004) Nimeämistä, tunkeilua, vallankäyttöä? Toisten elämän kirjoittamisesta. Teoksessa Latvala, J., Peltonen, E. & Saresma, T. (toim.) Tutkija kertojana – Tunteet, tutkimusprosessi ja kirjoittaminen. Nykykulttuurin tutkimuskeskuksen julkaisuja 79, Jyväskylän yliopisto, 2004, 292–305.

Knuuti, U. (2014) Seksuaalirikollisten kuntoutus. Rikosseuraamuslaitos. Lehdistötiedote.

http://www.porttivapauteen.fi/tietoa/tietopankki/3029/seksuaalirikollisten_kuntoutus
(Viitattu 20.3.2016)

Kuula, A. (2006) Yksityisyyden suoja tutkimuksessa. Teoksessa Hallamaa, J., Launis, V., Lötjönen S. & Sorvali, I. (toim.) Etiikkaa ihmistieteille. Suomalaisen kirjallisuuden seura, Helsinki, 124–140.

Kuula, A. (2014) Tutkimusetiikka: Aineistojen hankinta, käyttö ja säilytys. Vastapaino, Tampere

Leskelä-Kärki, M. (2004) Tutkija ja kolme sisarta. Polkuja henkilökohtaiseen historian tutkimukseen. Teoksessa Latvala, J., Peltonen, E. & Saaresma, T. (toim.) Tutkija kertojana – Tunteet, tutkimusprosessi ja kirjoittaminen. Nykykulttuurin tutkimuskeskuksen julkaisuja 79, Jyväskylän yliopisto, 2004, 306–340.

Markham, A. & Buchanan, E. (2012) Ethical decision-making and Internet research: Recommendations from the AoIR Ethic Working Committee (version 2.0). <http://aoir.org/reports/ethics2.pdf>. Luettu 13.2.2016

Mokros, A., Osterheider, M & Nitschke, J. (2012) Pädophilie: Prävalenz, Ätiologie und Diagnostik. Der Nervenarzt, 83 (3), 355–358.

Motiuk, L. L., & Vuong, B. (2005) Homicide, sex, robbery and drug offenders in federal corrections: An end-of-2004 review. Correctional Service Canada, Research Branch.

Polkinghorne, D. E. (2007). Validity issues in narrative research. Qualitative inquiry, 2007, 13(4), 471–486.

Raatikainen, P. (2006) Voiko ihmistiede olla arvovapaata? Teoksessa Hallamaa, J., Launis, V., Lötjönen S. & Sorvali, I. (toim.) Etiikkaa ihmistieteille. Suomalaisen kirjallisuuden seura, Helsinki, 2006, 93–107.

Rolin, K. (2006) Humanistisen ja yhteiskuntatieteellisen tutkimuksen perinteet. Teoksessa Hallamaa, J., Launis, V., Lötjönen S. & Sorvali, I. (toim.) Etiikkaa ihmistieteille. Suomalaisen kirjallisuuden seura, Helsinki, 2006, 108–123.

Ruusuvuori, Johanna & Nikander, Pirjo & Hyvärinen, Matti (2010) Haastattelun analyysin vaiheet. Teoksessa Ruusuvuori, Johanna, Nikander, Pirjo & Hyvärinen, Matti (toim.) Haastattelun analyysi. Vastapaino, Tampere 2010, 9-36.

Saaranen-Kauppinen, A. & Puusniekka, A. (2006) KvaliMOTV - Menetelmäopetuksen tietovaranto. Tampere: Yhteiskuntatieteellinen tietoarkisto. Verkkojulkaisu. <<http://www.fsd.uta.fi/menetelmaopetus/>>. (Viitattu 1.5.2016)

Seto, M. C. (2012). Is pedophilia a sexual orientation? *Archives of Sexual Behavior*, 2012, 41(1), 231–236.

Seto, M. C. (2009) Pedophilia. *Annual Review of Clinical Psychology*, 5, 391–407.

Spence, D. P. (1982). *Narrative truth and historical truth: Meaning and interpretation in psychoanalysis*. New York: W.W. Norton.

Stiels-Glenn, M. (2010) Zur ambulanten psychotherapeutischen Versorgung pädosexueller Patienten. *Recht & Psychiatrie*, 2010, 28 (2), 74–80.

Strassberg, D. S., Eastvold, A., Wilson, K. J. & Suchy, Y. (2012) Psychopathy among pedophilic and nonpedophilic child molesters. *Child Abuse & Neglect*, 2012, 36 (4), 379–382.

Templemann, T. L. & Stinnett, R. D. (1991) Patterns of sexual arousal and history in a “normal” sample of young men. *Archives of Sexual Behavior*, 1991, 20 (2), 137–150.

Tutkimuseettinen neuvottelukunta (2009) Humanistisen, yhteiskuntatieteellisen ja käyttäytymistieteellisen tutkimuksen eettiset periaatteet ja ehdotus eettisen ennakoarvioinnin järjestämiseksi. Helsinki, 2009. Saatavilla: <http://www.uta.fi/tutkimus/etiikka/index/humtdklw20130213094234-1.pdf>. Luettu 13.2.2016.

Visser, B. A., DeBow, V., Possebon, J. A., Bogaert, A. F. & Book, A. (2015) Psychopathic Sexuality: The Thin Line Between Fantasy and Reality. In *Journal of Personality*, 2015, 83 (4), 376–388.

Ward, T., & Beech, A. (2006) An integrated theory of sexual offending. *Aggression and Violent Behavior*, 11 (1), 44–63.